

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΡΟΣΟΥΔΑ

ΠΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ."

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α—ΤΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ, ΉΣΕΛΙΑΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετησία Δρ. 20
Εξωτερικού 22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετησία Δρ. 8
Εξωτερικού 10

Εξάμηνιο εις τὸ ἥμισυ—Προσληρωτέαι άνευ εξαίρεσεως.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολή και πᾶν ἔμβρασμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:

Κύριον Δ. Βρατσανον, Διευθυντήν—Ιδιοκτήτην «Εικονογραφημένης» ὁδὸς Λέκα 21Α Ἀθήνας.

“Αλλ’ είναι δυνατόν νὰ πιστεύση τις, ἔστω και μικρὰν γνῶσιν και ιδέαν ἔχων τῆς Γερμανικῆς προβλεπτικότητος και τοῦ μέχρι σχολαστικότητος πλέον φθάνοντος ὑπολογισμοῦ και τῶν παραμικροτέρων και μάλλον ἀσημάντων λεπτομερειῶν, εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύση τις, ὅτι τὸ Γερμανικὸν Ἐπιτελεῖον δὲν προεῖδε τὰ γεγονότα και δὲν ἔλαβε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπειῶν; Καὶ ὅταν, ἔχων τὶς ὑπ’ ὄψιν του τ’ ἀνωτέρω, θελήσῃ ν’ ἀποφανθῆ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων και τῶν συνεπειῶν τῆς Ρουμανικῆς ὑπὲρ τῆς Ἀντάντ ἐπεμβάσεως, δὲν θὰ ἀναμεινῇ πρὸς τοῦτο τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων; Ὅπως ἀπὸ τῆς νέας παρουσιαζομένης καταστάσεως, ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσουν ἐντὸς ὀλίγου τὰ ἐν τῇ Βαλκανικῇ γεγονότα και ἐπ’ ὅσον ἐκ τῆς ἐξελίξεως ταύτης πρόκεινται νὰ διγυῖν, ἢ νὰ ὠφελῆθωσιν τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὶ γεγονότα αὐτὴ ἡ ἑβδομάς! Μία νευρικὴ ὑπερδιέγερσις γενικὴ. Ἡ ὥραία ἡσυχία ἀπολέσθη διὰ παντός, ὅπως και τὸ ὠραῖον τάλληρον πρὸ πολλοῦ. Σηπνῶμεν με γεγονότα και κοιμώμεθα με νέα τοιαῦτα και κάθε στιγμὴν μᾶς συγκλονίζεται τὸ νευρικὸν σύστημα ἀπὸ νέας συγκινήσεις και νέας εἰδήσεις. Ὁ κακὸς δαίμων πλανᾶται εἰς τὴν διαγῆ ἀτμοσφαιρῆν τῆς πρωτεύουσας, τὴν ὁποίαν σκεπάζει ὁ γλαυκὸς Ἀττικὸς οὐρανὸς και ἡ ἐμφάνισις του ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον, ὀργιάζει εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας και τῶν νεύρων μας. Τίποτε πλέον δὲν μᾶς μένει ἀπὸ τὸ παλαιὸν ραχάτι και τὴν μακαριότητα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων και τὸ ὀλίγον ἵδιον ποῦ μᾶς προμηθεύει, ὄχι ὁ κ. Μενάκης πλέον, ἀλλ’ ἡ εὐσπλαγχτικὴ Ἀττικὴ γῆ, δαπανᾶται εἰς τὸ ἀκόνησμα τῆς γλώσσης πρὸς συζητήριαν και ἐπιλουσιν ὄλων τῶν σπουδαίων ζητημάτων, τῶν ὁποίων ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα διαγράφεται εἰς τὸ βάθος τοῦ συννεφιασμένου πολιτικοῦ ὁρίζοντος. Ὅλα τὰ πράγματα ἤλλαξαν τὴν ὄψιν τους και αἱ συνήθειαι μᾶς παρεσύρθησαν και αὐταῖ μῆσα εἰς τὴν μεγάλην δίνην και μετεβλήθησαν κατὰ τρόπον, ποῦ κατέστησαν ἀγνώριστοι και ἐκεῖνο ποῦ χαρακτηρίζει τὴν νέαν κατάστασιν εἶνε ἡ προσήλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἐπάνω εἰς τὸ εὐτελὲς χαρτί τῆς ἐφημερίδος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν μίαν ἄκραν τοῦ μίτου διὰ νὰ ἐπιπλευσῶμεν εἰς τὸν τεράστιον λαβύρινθον τῶν γεγονότων.

Οἱ συμπολίται και οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ λοιπόν, συνελαλήθησαν κατ’ αὐτὰς και ἤκουσαν τοὺς ἄλλους νὰ συλλαλοῦνται και νὰ λαλοῦν και τὸ πρᾶγμα θὰ ἐπαιρνε τὸν κατῆφορον, ἐὰν δὲν ἐπενέβαινε ἡ Κυβερνήσις νὰ θέσῃ τέμα εἰς τὰ συλλαλητήρια. Ὁ Ἕλλην, βλέπετε, δὲν ἔχει μονάχα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ λαλή μόνος του, ἀλλὰ θέλει και ἄλλους νὰ τὸν σεκοντάρουν και νὰ τὸν ἀκομπανιάσουν. Ἐμασεύθησαν τὴν μίαν ἡμέραν οἱ ὁπαδοὶ μὴδς ιδέας και ἐξέφρασαν τὰ φρονήματά τους, και τὴν ἐπομένην οἱ ἄλλοι, γνήσιοι Ἕλληνες, ἀκολουθοῦντες και αὐτοὶ μίαν ιδέαν, τὴν ἀντίθετον ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἐποίησαν και αὐτοὶ τὸ ἴδιον. Λόγια, λοιπόν, λόγια ἀπὸ παντοῦ και ἀπὸ ὄλας τὰς διευθύνσεις, ἐπιθέσεις, ὑπερασπίσεις, ἀντικρούσεις, κεραυνοβολισμοί, κατηγοροῖαι δι’ ὄλους και δι’ ὄλα και εἰς τὸ τέλος γενικὴ ἱκανοποίησις.

Εἶναι τόσα αἱ ἀφορμαί, αἱ ἐπιβαρύνουσαι τὸν Ἕλληνα τράχηλον ἀπὸ καιροῦ τώρα, ὥστε νὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ φωνάξῃ με ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ βροντοφωνήσῃ. Τώρα, ἀνὰ τὰ πράγματα ἤλθαν λιγάκι ἀνάποδα, ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ φωνάξῃ κατὰ τῶν ἐμπόρων, τῶν παντοπωλῶν και τῶν ἄλλων μεγάλων δυνάμεων τῆς ἀγορᾶς, πῆρε ὡς ἀφορμὴν τὴν πολιτικὴν, ἢ μὴ τὰ πάρετε τοὺς μετρητοὺς, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν συμβαίνουν τόσα περιεργὰ πράγματα, ὅσα δὲν ἔσονται ὁμοῦ εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους τόπους τῆς ὑφῆλιου. Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τόσα και τόσα ἔπρεπε νὰ φωνάξωμεν και νὰ συλλαληθῶμεν.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπράξαμεν ὁμοῦ μετῶς ἄλλους συμπολίτας και με τὸ παραπάνω μάλιστα.

Χειροκροτήσατε λοιπὸν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν κ. Ζυμβρακάκη, τὸν μέγαν ἠθικολόγον. Ἡ νέα ἀστυνομικὴ του διατάξις ἠθικολογικὸν ἀριστούργημα, ψυχολογημένον και μελετημένον, θριαμβεῖν τόσον πολὺ μάλιστα, ὥστε τὰ πλείστα τῶν δυστυχισμένων ὀργάνων του κινδυνεύουν νὰ τασκισθοῦν ἀπὸ τὸ ζυλὸν τῶν συμπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι δικαίως θὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς. Ἐὰν τυχὸν ἔχετε σύζυγον, ἢ ἀδελφὴν, ἢ ἐξαδέλφην, ἢ ἀπλῶς φίλην, κατὰ πιστὴν τὴν λέξεως σημασίαν και ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε νέα, σπεύσατε νὰ τὴν κλειδώσατε εἰς κανένα μοναστήρι, νὰ τὴν σκλαβώσατε ὑπὸ κερμίαν θεοφοβουμένην ἡγουμένην, ἢ νὰ τὴν περιορίσατε μέσα εἰς τὸ σπίτι σας. Λοιπὸν, ἐὰν τολμήσατε νὰ τὴν πάρετε μαζί σας και νὰ κάμετε ἕνα περίπατον, ἀλλοίμονον και εἰς αὐτὴν και εἰς αὐτήν. Ἡ ἠθικὴ τοῦ κ. Ζυμβρακάκη προσβάλλεται και θὰ τὴν πάθετε, ὅπως τὴν ἔπαθεν καλὸς συμπολίτης μας προχθὲς εἰς τὸ Φάληρον. Καὶ θὰ εἰρεθθῆ κάποτε κάποιος ὀξύθυμος και σεμνόντιφος ἀγριάνθρωπος με Ζυμβρακάκεια ἐνοστικα, ὁ ὁποῖος θὰ διγῆ και θὰ προσκαλέσῃ τὸν πρῶτον χοροφύλακα νὰ σᾶς συλλάβῃ ἀμφοτέρους και νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ τμήμα. Ὡ ἠθικὴ, ἠθικὴ τί ὑποφέρεις δυστυχισμένη ἐν πλήρει ἑλληνικῇ προτενοῦσῃ και ἐν πλήρει εἰκοστῇ αἰῶνι.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΗΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Ἀποτραβηγμένοι στὴ γωνιά ἐνὸς ἀπὸ τὰ κεντρικότερα ζυθοποιεῖα, ἐκαθόμενα ζωμένοι στὸν καναπέ, ρουφώντας ἡδονικὰ τὸν βαρὺν γλυκὺν μας, ὡπᾶν μακάριοι Ἕλληνες ποῦ εἴμεθα, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ὑπαρξιν τῆς χώρας τῶν Μακάρων, ἀφοῦ εἴμεθα εἰς τὸ ἰσοπέδιο ἄστου. Ἐνας βαρὺς γλυκὺς! τί ἡδονή! Καὶ νὰ βλέπησ τοὺς ἄλλους νὰ πίνουν μύτρα, αὐτὴ τὴ μύτρα ποῦ στέκει στὸ στομάχι σὰν μολύβι. Αὐτὴ τὴ μύτρα, ποῦ τίς σιδε σὲ τί οὐσίας ὀφείλει τὴ γαστρίαι και σὲ τί ἄλλες τὸ χρῶμά της. Διότι λόγω τοῦ πολέμου, τὰ συστατικά τῆς μύτρας σπανίζουν—τὸ δὲ ἀνθρακικὸν δέξυ, ποῦ τῆς ὄδινε τὴ γεῦσι και τὴν ἔκανε σκεδὸν γινατρικὸ γιὰ τὸ στομάχι, δὲν ὑπάρχει, και τὸ ἀντικαθιστᾷ ὁ πεπεσμένος ἀήρ. Καὶ ὁμοῦ ὁ κόσμος πίνει μύτρα, ὅπως αὐτοδηλητηριάζεται και με τίς πάστες, ἐνῶ τὰ φρούτα προβάλλουν προκλητικὰ ἀπὸ παντοῦ, βαλμένα ἀσφυκτικὰ στὰ καλάθια, γεμάτα δροσιά, γλυκά και ἄρωμα, ἀδολα, ἀγνά και ἀνόθευτα. Καὶ τὰ ποτήρια τῆς μύτρας ἀδειάζαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐνῶ δίπλα μου κάποιος ἔτρωγε τὴν κολεγγάτην του με δροξιν Γερμανοῦ στρατάρου. Τὸ βιολί τοῦ μαέστρου σκορποῦσε τίς σκανδαλιστικὰ μελωδίας τοῦ Παριζιάνικου ρεπερτοῦαρου του, ἐνῶ μία-μία, ἔμπαιναν ἢ γηραιὸς πεταλούδες τῆς ζωῆς και ποροφωροῦσαν ἀνάμεσα στὰ τραπέζια με λυγίσματα, σκορπώντας ματιὰς και μειδιάματα, ἐνῶ τὰ ηλεκτρικὰ ἐφώτιζαν τὰ πρόσωπά τους ποῦ ἔμοιαζαν προσηγες χρωματοποιεῖαι. Μάτια κουρασμένα, σβυσμένα σὰν λουλούδια, ποῦ τὰ ἔχει κάψει ὁ λίβας τοῦ Ίουλιου, ἐμυσόκλειναν και με τίς κόρες λοξὰ, προσπαθοῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐπαγγελματικὴν ματιά. Ἄλλ’ ἔμοιαζαν σὰν μερικὰ παλμὰ ταμπλώ, ποῦ μόλις τ’ ἀντικρούσης, βλέπεις ὅτι ἐσκαρδίζονται στὰ γέλοια, ὅσο δὲ περισσότερο τὰ κινεῖται νομίζεις ὅτι κλαίουν. Ἐπροχωροῦσαν και ἀντὶ νὰ προκαλοῦν, γεννοῦσαν ἀηδία σὰν ἀρχαία προσωπεῖα ξαναβαμμένα, ἀλλὰ και οἰκτον γιὰ τὴν μεγάλην τους προσπάθεια ν’ ἀρέσουν. Καὶ ὁμοῦ αὐτὲς δίνουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς στὴν Ἀθηναϊκὴ νεολαία. Μ’ αὐτὲς ἐγλένθησαν οἱ παποῦδες τὸν χαρακτήρα τους, αὐτὲς διασκεδάζουν και μᾶς. Ἔφρουν γενναίολογικῶς τὸν χαρακτήρα μας και κατορθώνουν, ὅτι ἄλλες, δὲν θὰ κατορθώσαν ἴσως, ἀν και δροσάτες, ἔμορφες και πρὸ παντός νέες.

Ὅλα αὐτὰ ὁμοῦ εἶνε σκέψεις, ποῦ ἡ πραγματικότης δὲν ἀναλαμβάνει νὰ διαψεύσῃ, με ὅτε και νὰ ἐπαληθεύσῃ, γιὰ τὴ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι λείπουν ἢ ἔμορφες μικρούλες, ποῦ ἔπρεπε νὰ στολίζωσιν αὐτὰ τὰ κέντρα τῆς Ἀθηναϊκῆς πρωτεύουσας. Μὰ ξεχνᾶμε ἐκουσίως αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, αὐταπατόμενοι με τὰ ὄνειρο και τὴς φαντασίας, ποῦ χαρίζε ὁ ἀφρός τῆς σαμπάνης, ὅταν σφιγγόμε αὐτὲς, ποῦ ἀνὸ ὁ χρόνος τοὺς ἀλλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα και τοὺς ρούφησ τῆς δροσιάς, τὸ κινᾶβαρι και τὸ πατσουλί τὰ ἀντικαθιστοῦν. Καὶ οἱ γέροι ξεδοῦσιν, οἱ νέοι τασκονόταν ἀναμεταξύ τους και οἱ ἔραστοι γλεντοῦν, ἐνῶ ἡμεῖς ἡμεῖς μεθάμε ἢ ὀρχήστρα, ἀφοῦ ἢ ἡ σαμπάνια μᾶς ἀποστρέφεται.

Ε. Π.

ΔΙΑΤΙ ΛΥΣΣΑ;

Δὲν εἶναι, ὅτε τὸ ἄλγος τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐπὶ τῇ καταπατήσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ὅτε ἡ ἐπιθυμία τῆς δοκιμῆς τοῦ φρονήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ αἷτια, αἷτινα προεκάλεσαν τὸ προχθεσινὸν συλλαλητήριον τῶν Βενιζελικῶν. Ἡ μόνη ἀφορμὴ και ἡ μόνη αἰτία εἶναι ὁ ἐπαναστατικὸς χαρακτήρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων και ἡ ἀκατάσχετος ἀρχομανία του. Τὰ ἐξελεύσόμενα ἀπὸ μὴνῶν γεγονότα, ἀπέδειξαν πόσον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν πατρίδα του, ὅταν εὐρίσκειται ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς. Καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς τοῦ χαρακτήρ ἀπεκαλύφθη πανηγυρικῶς πλέον τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ὅποτε ἐκμεταλλούμενος τὴν ἔξοδον τῆς Ρουμανίας, ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν του δι’ ἐνόπλιον συλλαλητήριον, μὴ διατάζων νὰ φθάσῃ και μὴ χειρὶ αἰματοκυλίσματος ἀκόμη και ἐσωτερικοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀν μὴ ἐπενέβαινε ἢ σωφροσύνη τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμη. Τὰ ὄργανα τοῦ κ. Βενιζέλου ἐτόνιασαν ὕμνον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συλλαλητηρίου. Κατὰ πόσον ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἐνέχει στοιχεῖα ἀληθείας και πραγματικότητος ἢ τουναντίον, καταφαίνεται μάλιστα ἐκ τῆς τελευταίας ἐπαναστατικῆς ἀποπειρας τοῦ ἀνδρός. Ἐγεννήθη τὸ ζήτημα τοῦ ὄγκου τῶν δύο συλλαλητηρίων και ἐξητηλήθη ὄλη ἡ ἱκανότης τῶν ἀρθρογράφων τῶν Βενιζελικῶν ἐφημερίδων, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ λαὸς, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ Βενιζελικοῦ συλλαλητηρίου ὑπῆρξε κολοσισιαία.

*

Διὰ τὸν λαὸν δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη ῥητορικῶν λόγων. Ὁ λαὸς ἔχει μάτια και ἴδε ἀμφοτέρω τὰ συλλαλητήρια και ἔκρινε. Ἀλλὰ διὰ τοὺς κακοπιστούτους ὑπάρχουν και ἄλλα ἐπιχειρήματα, ποὺ ἰσχυρότερα και πειστικώτερα. Καὶ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ προκαλοῦμεν τὸν κ. Βενιζέλον και τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ ἀντικρούσων και νὰ διαψεύσων. Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι εἰς τὸ συλλαλητήριον ἔλαβεν μέρος τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐν Ἀθήναις και Πειραιεὶ προσφύγων, μὴ ἔχόντων σχεδὸν ἀπάντων δικαίωμα ψήφου και σιτιζομένων ἐξ Ἀνταντικῶν χρημάτων; Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ἐργάται τῆς ηλεκτρικῆς Ἐταιρίας και τῶν ἄλλων ἑταιριῶν, πᾶν ἄλλο ἢ Βενιζελικὸν φρόνημα ἔχοντες, ἢ ν ἄ γ κ ἄ σ θ ἡ σ α ν νὰ συμμετάσχουν τοῦ συλλαλητηρίου ἐπὶ ποινῇ ἀμέσου ἀπολύσεως, και ἐδελεάσθησαν διὰ τῆς διανομῆς τῶν ἀλλήλων και εἰσιτηρίων τοῦ σιδηροδρόμου; Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀπειλῇ ἢ ν ἄ γ κ ἄ σ θ ἡ σ α ν αἱ ἐργάται τοῦ Πειραιῶς νὰ συμμετάσχουν και αὐτὰ τῆς πολυσυνθέτου Βαβέλ, ἢ εἰς συνεκεντρωθῆ πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων; Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ἐδόθησαν χρήματα εἰς τὸν δήμαρχον Πειραιῶς, ἢ να διανεμῆ αὐτὰ εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν ἐπιστρατῶν Πειραιῶς, ὡς δῆθεν προσεχόμενα ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς περιθάλψεως, ἢ να διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξ ἄ ν ἄ γ κ ἄ σ θ ὀ ὦ ν οἱ σύζυγοί των και συμμετάσχουν τοῦ συλλαλητηρίου; Εἶναι ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι πλείστοι ἐκ

τῶν συμμετασχόντων τοῦ συλλαλητηρίου ἔσπευσαν ν’ ἀποχωρήσων, πλήρεις ἀγανακτήσεως, ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος ἤρχισε ν’ ἀπαγγέλλῃ τὸν κατὰ τοῦ Στέμματος πλήρη ὕβρεον λόγον του; Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, εἶναι δυνατόν νὰ πιστευθῇ ὅτι ἡ συγκέντρωσις αὐτὴ ἐξεπροσώπει τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ και εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδώσῃ τὸ ὕβριστικὸν ψήφισμα εἰς τὸν Ἀνακτα, τὸ ὁποῖον μάλιστα—διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ κακοήθεια—ἐστάλη εἰς τὰ ἀνάκτορα με τὸν ὑπερήτην τοῦ φωτογράφου-ὄργανοῦ;

*

Ἀσχέτως ὁμοῦ πρὸς τὸ συλλαλητήριον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, διατὶ ὁ κ. Βενιζέλος λυσσᾷ φθάνων και μέχρι ἐπαναστάσεως ἀκόμη, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν και ἐφαρμόσῃ τὸ φιλοπόλεμον πρόγραμμά του, καθ’ ὃν χρόνον ἐξ ἄλλου κόπτεται διὰ τὴν ἐπελθούσαν καταστροφὴν, ἢ εἰς κατέστησε τὴν Ἑλλάδα ἐντελῶς ἀνίκανον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἰδεῶν τῆς και τὴν ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων τῆς ἐντελῶς ἀδύνατον; Ποῖος ὁ λόγος τότε τῆς προχθεσινῆς ἀποπειρας, ἀφοῦ κάθε εὐκαιρία ἐχάθη και ἡ Ἑλλὰς εἶναι κατεστραμμένη; Καὶ ποῖα ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ζητεῖ, καθ’ ὃν χρόνον τοιοῦτος κακόπιστος και ἀνακόλονθος παρουσιάζεται;

*

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Πλουσία εἰς γεγονότα πολεμικὰ και εἰς ζύμωσιν πολιτικὴν ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἡ λήξασα ἑβδομάς, τῆς πολιτικῆς καταστάσεως παραμεινούσης στασιμῶν εἰς τὰ λοιπὰ πολεμικὰ μέτωπα. Ὁ πολεμικὸς ὄργανισμός, ὁ ἐπικρατῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἀπὸ καιροῦ, ἀπέληξεν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἔξοδον τῆς Ρουμανίας ἐκ τῆς οὐδετερότητος παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντάντ και εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν μόχθων και τῶν προσπαθειῶν, αἷτινες κατεβλήθησαν συνεχῶς ἐπὶ ἐν ἔτος τώρα διὰ τὴν πρόσκησιν και τῆς Ρουμανίας εἰς τὴν χορείαν τῶν δυνάμεων, αἷτινες πολεμοῦν με τοὺς συμμάχους τῆς Συνεννοήσεως. Ταυτοχρόνως με τὴν Ρουμανικὴν ἔξοδον, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας και ἡ Ἰταλία. Τοιοῦτοτρόπως ἡ κατάστασις ἐν τῇ Βαλκανικῇ, ἡ ἐπικρατοῦσα μέχρι τοῦδε, μετεβλήθη τελείως και εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην δὲν φαίνεται νὰ μείνουν τελείως ἀμέτοχα και τὰ ἑλληνικὰ πράγματα. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ, ὑπολογιζομένου εἰς πεντακοσίας χιλιάδας ἀνδρῶν, εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμάχων ἐν τῇ Βαλκανικῇ και καθ’ ὃν χρόνον μάλιστα τὰ Συμμαχικὰ στρατεύματα τῆς Βαλκανικῆς ὑφίστανται πανταχόθεν τὴν ἐπίθεσιν τῶν Γερμανοβουλγάρων, ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι ἐνισχύει και βελτιώνει τὴν θέσιν τῶν Συμμάχων και ἐπιφέρει κλοισμὸν εἰς τοὺς Γερμανοὺς και τοὺς συμμάχους των.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Έπρεπε να πής δια τās εορτάς, διότι τὸ Παρίσι εἶναι πλημμυρισμένο ἀπὸ εορτάς, ὅπως ἄκουσα νὰ λέγουν. Τοῦλάχιστον δὲν ἀκούει κανεὶς νὰ ὀμιλοῦν δι' ἄλλο τίποτε, παρὰ διὰ χορούς, διὰ συμπόσια καὶ διασκεδάσεις. Καὶ λοιπόν, εἰς τὸ Παρίσι δὲν διασκεδάζετε πολὺ;

— Μετρίως, κύριε, τοῦλάχιστον, ἕως σήμερον, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος. Ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν.

— Καὶ ὅμως οἱ γάμοι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἐκλύουσιν ἐδῶ πολλούς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Πολλούς Οὐγενόττους, ναι κύριε, ἀπήντησε τραγῶς ὁ ξενοδόχος. Ἐπειτα, σὺν νὰ μετανόησε, προσέθεσε: Συγγνώμη, οἱ κύριοι, μήπως ἀνήκουν εἰς αὐτὴν τὴν θρησκείαν;

— Ἐγὼ Οὐγενόττος! ἀνέκραξεν ὁ Κοκκονάς. Ἄμ δέ! εἶμαι καθολικός ὅσον καὶ ὁ ἅγιος ἡμῶν πατήρ, ὁ Πάπας. Ὁ Λαουριέρος ἐστράφη πρὸς τὸν Δελαμόλ, σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ αὐτόν, ἀλλ' ὁ Δελαμόλ, εἶτε ἐπειδὴ δὲν ἠγνόησε τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός, εἶτε διότι δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἀπέφυγε τοῦτο δι' ἑτέρας ἐρωτήσεις:

— Ἀφοῦ δὲν γνωρίζετε τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ναβάρρας, κύριε Λαουριέρε, μήπως γνωρίζετε, τοῦλάχιστον, τὸν κ. Ναύαρχον; Ἄκουσα νὰ λέγουν, ὅτι ὁ κ. Ναύαρχος ἔχει κάποιαν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν Ἀδλίην, ἐπειδὴ δὲ καὶ εἶμαι συστημένος εἰς αὐτόν, θὰ ἐπιθυμοῦσα, ἂν ἡ διευθυνσίς του δὲν σοῦ σχίξει τὸ στόμα, νὰ μείνω πῶς κάθεται.

— Κατοικοῦσε, μοῦ φαίνεται, εἰς τὴν ὁδὸν Bethisy, κύριε, ἐδῶ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ.

— Πῶς, κατοικοῦσε; ρώτησεν ὁ Δελαμόλ. Τί! ὥστε θὰ ἔφυγε τώρα;

— Ναί, ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν ἴσως.

— Τί; ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως οἱ δύο εὐπατρίδαι. Ὁ ναύαρχος ἀνεχώρησε διὰ παντός ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν;

— Καὶ τί! κύριε Κοκκονάς, ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδόχος μετὰ πονηροῦ μειδιάματος· εἶπε ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ δονκὸς τοῦ Γκιζ καὶ δὲν τὸ ξέρετε;

— Ποῖον;

— Ὅτι προχθές, διερχόμενος ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Saint Germain L' Auxerrois, ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παπᾶ Πέτρου-Πύλου, ὁ ναύαρχος, ἐκτυπήθη μετὰ ὄπλων;

— Καὶ ἐφρονεῦθη; ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ.

— Ὄχι. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἔσπασε τὸν βραχίονα καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ δύο δάκτυλα. Ἐλπίζεται ὅμως, ὅτι ἡ σφαῖρα ἦτο δηλητηριασμένη.

— Πῶς, ἄθλιε; ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ· ἐλπίζεται;... Ὅθελω νὰ πῶ πιστεύεται, ἐπανελάβεν ὁ ξενοδόχος. Ἄς μὴ μαλώσωμεν τώρα διὰ μίαν λέξιν. Ἐσφαλὲν ἢ γλώσσά μου.

Καὶ ὁ κύριος Λαουριέρος, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ βλέπων τὸν Κοκκονάς, ἐξήγαγε τὴν γλῶσσά του.

σὺν τὸν σαρκαστικώτατα, συνοδεύσας τὸ κίνημά του αὐτὸ καὶ διὰ λιαν ἐκφραστικῶν βλέμματός.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Κοκκονάς, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαράν.

— Ἀλήθεια; ἐπιθύρυσεν ὁ Δελαμόλ, μετ' ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως.

— Συνέβη, καθὼς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ τὸ πῶ, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Τότε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πηγαίνω εἰς τὸ Λοῦβρον χωρὶς νὰ χάσω στιγμὴν. Θὰ εὔρω ἐκεῖ τὸν βασιλέα Ἐρρίκον;

— Δυνατόν, διότι ἐκεῖ κατοικεῖ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης πηγαίνω εἰς τὸ Λοῦβρον, εἶπεν ὁ Κοκκονάς. Θὰ εὔρω ἐκεῖ τὸν δούκα τοῦ Γκιζ;

— Πολὺ πιθανόν, διότι πρὸ μῆρας εἰς τὸν εἶδα νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ μετὰ διακοσίους εὐπατρίδας.

— Τότε ἔλατε, κύριε Κοκκονάς, πάμε.

— Σὰς ἀκολουθῶ.

— Ἀλλὰ τὸ δεῖπνόν σας, εὐπατρίδαι μου; ρώτησεν ὁ Λαουριέρος.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ· ἴσως νὰ δειπνήσω μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ δονκὸς τοῦ Γκιζ, εἶπεν ὁ Κοκκονάς.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπ' ἀρκετὸν τοὺς δύο εὐπατρίδας διευθυνομένους πρὸς τὸ Λοῦβρον, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ καθαρίσω τὸ κρᾶνον μου, νὰ ἐτοιμάσω τὸ φτυλὶ τοῦ τουφεκιοῦ μου καὶ νὰ ἀκονίσω τὴν λόγχην μου. Δὲν ξέρετε κανεὶς τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ε'.

Περὶ τοῦ Λοῦβρον εἰδικῶς καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς γενικῶς.

Οἱ δύο εὐπατρίδαι, λαβόντες πληροφορίας ἀπὸ τὸν πρῶτον ποῦ συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον, πέρασαν τὴν ὁδὸν Δοβερῶν, ἔπειτα τὴν ὁδὸν Σαίν Ζερμαίν λ' Ὁξερουὰ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ εὐρεθοῦν πρὸ τοῦ Λοῦβρον, τοῦ ὁποίου οἱ πύργοι ἀρχίζαν ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ συγγέωνται μετὰ τὰς πρώτας σκιὰς τῆς ἑσπέρας.

— Τί ἔχετε, ρώτησεν ὁ Κοκκονάς τὸν Δελαμόλ, ὁ ὁποῖος εἶχε σταθῆ μετὰ σεβασμὸν ἐμπρὸς εἰς τὸ παλαιὸν φρούριον καὶ παρατηροῦσε τὰς κινήτάς του γεφυράς καὶ τὰ στενά παράθυρά του.

— Μὰ τὴν πίστι μου, κί' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀπήντησε. Ἡ καρδιά μου πάλαι βιαίως. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι ὑπερμέτρως δειλός, ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατί τὸ παλάτι αὐτὸ μοῦ φαίνεται πένθιμο—καὶ ἄς τὸ πῶ καὶ αὐτὸ—φοβερό!

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 13 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ἐργητής ἐπὶ τριετίαν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιόδικοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6

ΜΠΟΥΝΤΟΥΡ - ΜΟΔΑ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Τὸ χρονικὸ τῆς Μόδας.

Ἡ ἀπόλυτος τήρησις τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, μὲς ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων, διότι ἔχουν ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Αἱ καλλιτέχνιδες τοῦ ἄσματος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στεροῦνται καὶ τῆς ἀπολαύσεως αὐτῆς, χάριν τῆς φωνῆς των, διότι τὰ φωνητικὰ ὄργανα προσβάλλονται ἐπιβλαβῶς, ἰδίως δὲ ὁ φάρυγξ, ἀπὸ τὰς εὐώδεις ἀναθυμιάσεις τῶν διαφόρων ἀρωμάτων. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἐμφυτον εἰς τοὺς χαρακτῆρας, οἱ ὅποιοι ὑποβάλλουν τὴν ἰδιοσυγκρασίαν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀρώματος, θὰ περιγράφω ἐδῶ γενικῶς τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ἀρωμάτων, ἀναφέρουσα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων μπορεῖ νὰ γίνεται χρῆσις, χωρὶς μεγάλου κίνδυνου διὰ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν συγκατατίθενται νὰ διακόψουν κάθε σχέσιν μετὰ τὰ ἀρώματα τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ διαπεραστικά.

Αἱ ξανθαί, ἀφείλουν νὰ μεταχειρίζονται ἐλαφρὰ ἀρώματα, ἔχοντα ὡς βᾶσιν τὸν μέσγον. Τὸ ὕδωρ τοῦ Lubin εἶναι ἀποκλειστικῶς τῆς δικαιοδοσίας των.

Αἱ μελαγχροναὶ πρέπει νὰ μεταχειρίζονται ἀρώματα μετὰ βᾶσιν τὴν ἐσάνς ντὲ ρόζ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ γενικοὶ κανόνες, τοὺς ὁποίους ἀφείλουν νὰ ἀκολουθοῦν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων των αἱ κυρίαί. Οἱ κανόνες αὗτοι ἔχουν ληφθεῖ ἐπὶ τῆ βᾶσιν τοῦ χρώματος τῆς κόμης καὶ τῆς ὑγιεινῆς τῆς ἐπιδερμίδος.

Ἀλλὰ, ὅπως ὁ Ἐρρίκος ὁ τέταρτος, θὰ ὑποστηρίξω ὅτι: Κανένα ἀρωμα δὲν ἀξίζει ὅσον τὸ φυσικὸν ἀρωμα τῆς ὑγιεινῆς γυναικείας σαρκός. Ἄς ἀρκεσθοῦν εἰς αὐτὸ τὸ φυσικὸν των βέλγητρον, αἱ ἀγαπηταὶ μου ἀναγνώστριαι.

LA MONDAINE

Διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ τραχήλου.

Διὰ νὰ διατηρηθῆ λευκὸς καὶ ἀσπρόδερμος ὁ τραχήλος ἐπιβρέχετέ τον κάθε βράδυ μετὰ τὸ ἐξῆς μίγμα:

Lait d'amandes ameres 120 gr.
Infusion de romarin 200 gr.
Alcoolat de roses 100 gr.
Teinture de myrthe 15 gr.

Διὰ ν' ἀποχρωματισθῆ τὸ γνοῦδι τῶν βραχιόνων τόσοσ ὥστε νὰ μὴ φαίνονται αἱ λεπταὶ τρίχες, περιβάλλετε μερικὰς ὥρας τοὺς βραχίονας μετὰ ἐπιδέματα, βρεγόμενα εἰς μίγμα ἐνὸς μέρους eau oxygenée μετὰ 10 ροδοστάγματος.

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

Τὸν δρόμο ποῦ σοῦ εἶδεθα
τὸν λουλουδοπαρμένον,
ποῦ ἔχει χαλασμένον
ἢ ἀγάπη σιὸς θνητοῦς.

Τώρα κί' ἂν κλαῖς, ἀνώφελα
βοήθεια μὴ προσμένῃς·
κανεὶς μὲς κολασμένης
δὲ σώζει τὴν ψυχῆ.

Ἐσὺ ποτὲ δὲ μ' ἄκουσας
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς,
μέσ' σὴν χαρὰ νὰ ζήσῃς·
καὶ πῆρες τοὺς γκρομνοῦς.

Μόν' ὁ Θεὸς μου, ἄμοισή,
ποῦ πίκρανης, ἂν θέλῃ
τὸν ἀγγελοῦ του στέλλῃ
μετὰ λυτρωμοῦ εὐχῆ.

Ἀθήναι

ΣΤΥΛ. ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΣ

Λόξυγκας.

Δὲν ὑπάρχει βέλαια ἐνοχλητικώτερον ἀπὸ τὸν λόξυγκαν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας μικρὸς σπασμὸς τοῦ διαφράγματος. Γιὰ νὰ σὰς περάσῃ, βουτάτε τὰ χεῖρα σας εἰς ζεστὸ νερό. Ἐὰν σὰς εἶναι δύσκολον, τότε μαστῆστε ἕνα κόκκον πίπερι· ἐὰν δὲ κί' αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε, πιετέ ἕνα ποτήρι ζεστὸ νερό. Ἐὰν ὅμως αὐτὸ σὰς ἀηδιάζῃ, γύρετε τὸ κεφάλι σας πίσω καὶ ἀνοίξτε τὸ στόμα σας γιὰ λίγα λεπτά.

Διὰ τὸν πονόδοντον.

Ἐὰν τὸ δόντι σας σὰς ἐνοχλεῖ, εἰς περιστάσιν καθ' ἣν ἡ βοήθεια τοῦ ἱατροῦ δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀναμιγνύετε 3 δρ. οἰνόπνευμα 1 1/2 δρ. καμφοράν, 0, 08 τοῦ δρ. ὕπνου καὶ 20 σταγόνας ἀρώματος γαρυφάλων. Εἰς τὸ ὑγρὸν αὐτὸ βυθίζετε μικρὸν τεμάχιον βάλσακος, τὸ ὁποῖον θέτετε εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πάγματος ὀδόντος.

ΑΔΗΘΕΙΕΣ

Αἶμα λουλούδια ποῦ πταγμένα
βῆκα σιὸς δρόμου σου τὴν ἀκρῆ,
μέσ' ο' ἀνθογαλί τᾶχα βαλμένα
καὶ τὰ ποτίζω ὄλο με δάκρον.
Χίλια ἀρώματα ἔχουν κλεμμένα
ἀπὸ τὰ στήθη καὶ τὰ μαλλιά σου.
Σὰν τὰ φίλω, κρυφὰ ἀπὸ σένα,
μεθ' ἀπ' τὰ μῆρα τὰ δικά σου.

ΑΛΚΙΣ ΑΛΚΑΙΟΣ

Ἐταν ἡ βενζίνα ἀνάφη.

Πολλὰ κυρία καθαρίζουν αἱ ἴδια τὰ χειρόκτια των μετὰ βενζίναν. Ἄλλ' ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς δὲν ἐπιτυγχάνεται τέλειος, ἢ ὅταν καθαρίζομεν διὰ τῆς μίτς χειρὸς τὸ χειρόκτιον, τὸ ὁποῖον φοροῦμεν εἰς τὴν ἄλλην. Εἰς τοῦτο ἔγκειται ὁ κίνδυνος. Διότι, ἂν ὑπάρχῃ φλόξ πλησίον, ἡ βενζίνα ἐκπέμπει ἀτμούς, οἱ ὁποῖοι ἀναπτουν μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος καὶ ἰδοῦ φλεγόμενα αἱ χεῖρες, αὐτῶν ἀκόμη οἱ βραχίονες, ἂν τὰ χειρόκτια εἶναι μακρὰ.

Μεταδόθεντος οὕτω τοῦ πυρός, ἡ κυρία, ἐὰν εὐρίσκειται εἰς τὸ δωμάτιόν της, πρέπει νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν κλίνην της καὶ νὰ παρεμβάλῃ τοὺς δύο της βραχίονας μετὰ τῶν δύο στρωμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄσκει πίεσιν διὰ τὸ στήθος της. Πρέπει νὰ μείνῃ καρτερικώτατα εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, μέχρις οὗ βεβαιωθῆ ὅτι αἱ φλεγόμενα χεῖρες ἐσθῆσθησαν. Ἐπειτα ν' ἀναζητήσῃ λεκανὴν καὶ νὰ ἐμβαπτίσῃ τὰς χεῖρας ἐντὸς ὕδατος.

Εἶναι ἀνωφελὲς ν' ἀποπειραθῆ νὰ βγάλῃ τὰ ἀναφλεγθέντα χειρόκτια δὲν προφθάνει καὶ οὕτω προφθάνουν νὰ γίνουν σοβαρὰ ἐγκαύματα. Μεταξὺ τῶν δύο στρωμάτων λοιπόν.

Τὸ γλύκισμά σας.

Ἐτοιμάζομεν μίαν πᾶσταν φλέριαν καὶ τὴν ἀνοίγομεν εἰς γόνδρος δύο ταλλήρων. Ἐχομεν τὴν φόρμαν ἀλειμμένη μετὰ βούτυρον, τὴν ἀκουμποῦμεν εἰς χαρτὶ ἀλειμμένον ἐπίσης μετὰ βούτυρον καὶ πασπαλισμένο μετὰ ἄλευρι. Ἀπλώνομεν τὴν πᾶστα εἰς ὅλα τὰ μέρη, τὴν κόβομεν γύρω-γύρω καὶ ἀραδιάζομεν εἰς τὴν τούρταν βύσινο χωρὶς κουκούτσι. Τὴν στρώνομεν μετὰ ἕνα κουτάλι, προσθέτομεν ἐπάνω λωρίδας σταυρωθῆς ἀπὸ πᾶστα, τὴν στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον καί, ἀφοῦ ψηθῆ, ἀλείφομεν τὰ βύσινα μετὰ ὀλίγον σιρόπι.

Πιλάφι τουρκικόν.

Καθουρνίζετε ποσότητα τινὰ ὀρυζίου (Καρολίνας) μετὰ βουτύρου ἐντὸς χαλκίνης γύτρας καὶ ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς, ἀνακατόνοσα διαρκῶς. Κατόπιν ρίπτετε ζωμὸν κρέατος μετὰ τομάτας, ἢ ἀπλοῦν ὕδωρ μετὰ τομάτας τόσοσ, ὥστε νὰ σκεπάσετε τὸ ρύζι, ἀνέρεται δὲ τὸ ὕδωρ δύο δακτύλους τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς καὶ ἀφίνετε νὰ βράσῃ ἐπὶ ἀσθενούς φωτιᾶς ἐπὶ δέκα λεπτά ἢ ἐν τέταρτον χωρὶς νὰ βάλετε κουτάλι ὅποτε καὶ ἡ ὄρυζα εἶναι ἐτοιμη.

Ἐτὴν ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ ρίχνετε ἀνάλογον βούτυρον ἐντὸς τηγανίου, τὸ ὁποῖον ἀφίνετε νὰ καθ' ἑαυτὰ καὶ κατόπιν χύνετε ἐπὶ τοῦ πιλαφίου χωρὶς νὰ ἀνακατώσετε· σκεπάσετε τὴν γύτραν, τὴν ὁποίαν ἀφίνετε ἔτσι, ἐκτὸς τῆς πυρᾶς 5 λεπτά καὶ κατόπιν σερβίρετε.

ΑΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η Μίτσα έτρεξε εις τὸ δωμάτιόν της, ἐνῶ ὁ κ. Μαρκέτος διηυθύνθη πρὸς τὸ κουδούνι.

— «Ἐνα ἀμάξι» εἶπεν εἰς τὸν καμαριέρη.
«Ἐννέα ἀκριβῶς ἀνέβαιναν τὴν μαρμαρένια σκάλα τῆς Τραπεζῆς. Διηγωνίσθησαν μὲ ἕνα σωρὸ ὑπαλλήλους, ποὺ ἐβιάζοντο διὰ νὰ ὑπογράψουν ἐγκαίρως εἰς τὸ «βιβλίον παρουσίας». Ὅλοι ἐγύριζαν καὶ ἐκύτταζαν τὸ «κομματάκι μὲ τὰ μαύρα». Ἀλλ' ἡ Μίτσα, ἐνῶ ἠσθάνετο ὅλα ἐκεῖνα τὰ μάτια, ποὺ ἐκαρφώνοντο ἐπάνω της, δὲν ἐγύρισε νὰ ἰδῇ. Ἐκοκκίνησεν ὅμως σὰν παπαροῦνα, ὅχι ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀλλὰ ἀπὸ φόβου.

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς ἦτον εἰς τὸ γραφεῖόν του, πολὺ πρωινός. Μόλις ὁ κλητὴρ του τοῦ ἐπήρθη, ἀλλὰ ἀπὸ φουρκά. Ὁ Γεν. Διευθυντὴς ἦτον εἰς τὸ γραφεῖόν του, πολὺ πρωινός. Μόλις ὁ κλητὴρ του τοῦ ἐπήρθη, ἀλλὰ ἀπὸ φουρκά. Ὁ Γεν. Διευθυντὴς ἦτον εἰς τὸ γραφεῖόν του, πολὺ πρωινός. Μόλις ὁ κλητὴρ του τοῦ ἐπήρθη, ἀλλὰ ἀπὸ φουρκά.

— Λοιπὸν ἤλθαμε; εἶπε ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μίτσαν, μετὰ τὴν σχετικὴν χειραψίαν. «Ἐ κὲλ σάρμ!

«Ἐκαμε ἕνα δυὸ βήματα καὶ τὴν ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια.

— Ἡ Τράπεζά μας, Δεσποινίς, στολιζέται μὲ ἕνα λουλουδι ζηλευτῆς εὐμορφίας» προσέθηκε.

«Ἡ Μίτσα δὲν ἦτο συνηθισμένη εἰς τὴν γλώσσαν τῆς Πρωτεύουσας καὶ ἐκοκκίνησε σὰν παπαροῦνα, χαμηλώνουσα τὸ κεφάλι.

Παρενέβη τότε ὁ θεὸς της.

— Ἐκαλλιεργήθη τὸ λουλουδι μας αὐτὸ εἰς μίαν σέρραν τῆς Νάξου καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι συνηθισμένο εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα. Θὰ σὰς τὸ ἐμπιστευθῶ λοιπὸν μὲ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι.....

Τὸν διέκοψε ἐδῶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς.

— Θὰ εὔρη εἰς ἐμὲ τὸν πατέρα τὸν στοργικόν. Νὰ εἰσθε ἦσυχος, εἶπε.

— Δὲν ἀμφέβαλα ἀπήντησεν ὁ κ. Μαρκέτος.

— Ἐπέρασαν ὀλίγα δευτερόλεπτα.

— Αἱ, θέλετε νὰ πηγαίνωμε; ἠρώτησεν ὁ Γεν. Διευθυντὴς.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ κ. Μαρκέτος.

Κατέβηκαν ἀπὸ τὴν μεγάλη μαρμαρένια σκάλα. Ἐμπρὸς ὁ κ. Μαρκέτος μὲ τὴν Μίτσα καὶ ἀριστερὰ τῶν, μισὸ βῆμα πρὸς πίσω, σκυβόντας διὰ νὰ συνδιαλέγεται μαζὴ τους, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς.

Μόλις εἶδαν τὴν συνοδείαν οἱ γυσταλέοι κλητῆρες, ποὺ ἐκάθητο εἰς τὸ περιστύλιον, ἐπετάχθησαν ὀρθοί.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ στρέψουν ἀριστερὰ, ἕνας νέος βιαστικὸς, μὲ τὰ χέρια γεμάτα χαρτιά, μὲ τὸ μουστάκι ἀλά Βιεννοῦζά, παρ' ὀλίγον νὰ σπᾶσῃ τὰ μούτρα του ἐπάνω των.

— Κύριε Ντιντῆ! τοῦ εἶπε ὁ Γενικός.

— Παπᾶ ἀπήντησεν ἐκπληκτὸς ὁ υἱὸς του. Μιλ' ἐξικύξ. Εἶμαι τὸσον πγεσέ.

— Σὰς παρουσιάσω, κύριε Γενικὲ Ἐπιθεωρητά, ἐξηκολούθησε ὁ Γενικός, τὴν νέαν ὑπάλληλόν μας. Ἡ Δεσποινίς Κοτορρόκα, ἡ τηλεφωνήτριά μας. Ὁ κ. Μαρκέτος, θεὸς της, βουλευτῆς Κυκλάδων. Ὁ υἱὸς μου κύριε Μαρκέτε, Γενικός Ἐπιθεωρητῆς τῆς Τραπεζῆς μας.

Ὁ Ντιντῆς ὠρθώθη, ἐφούσκωσε καὶ ἐκόλλησε ἕνα πελώριον μονόκλ εἰς τὸ μάτι.

— Μαμζέλ γγέ-γγέ σαγγέ! εἶπε πρὸς τὴν Μίτσαν.

«Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Μαρκέτον.

— Χαίρω πολὺ, Κύριε μου, τοῦ εἶπε.

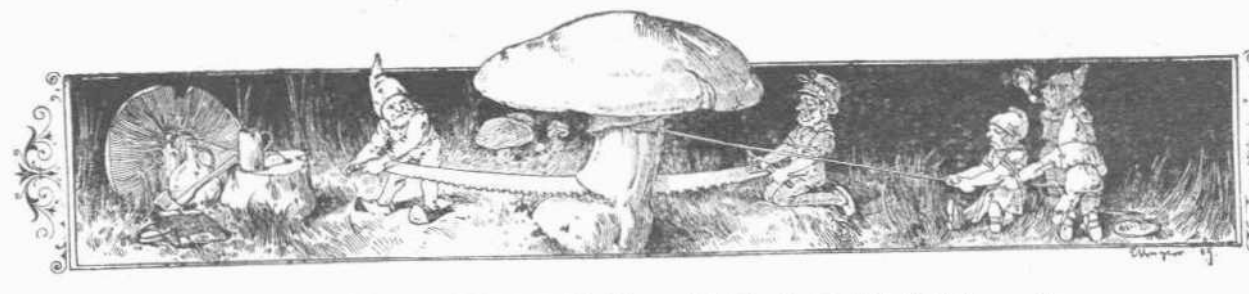
«Ἡ Μίτσα ἔκαμε μίαν ἐλαφρὰν ὑπόκλισιν, ἐνῶ ὁ κ. Μαρκέτος, μόλις ἐβγάλε ἕνα ξηρότατον «ἐπίση».

«Ἐν τῷ μεταξὺν παρενέβη ὁ Γενικός.

— Λοιπὸν εἰς τὴν δουλειά μας. Θέλετε νὰ προχωρήσωμεν; Παρντόν ἔ;

Προηγήθη. Ἀλλ' ἤδη ὁ Ντιντῆς δὲν ἦτο πλέον βιαστικὸς. Εἶχε ἠσημονήσῃ τὴν βιασύνην του, ποὺ ἡ ἡλιθιότης του, ἡ κουφότης καὶ ἡ κομπορημοσύνη του τὸν ἔκαμαν νὰ ἐχθῆ.

Ἐκόλλησε ἀναιδέστατα εἰς τὴν συνοδείαν καὶ ἔφερε μάλιστα εἰς ἀμηχανίαν πρὸς στιγμὴν τὸν κ. Μαρκέτον καὶ τὴν ἀνεμίαν του, οἱ ὅποιοι, νομίζοντες ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν τὸν ἀπασχολοῦν περισσότερο, τὸν ἐχαίρετσαν μὲ μίαν ἐλαφρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΙΑ ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Ἐν' ἀπορείας ἄξιον
τὸ πῶς ὁ Λευτεράκης
μιὰ φάσσα γιὰ τὸ θέατρο
δὲν ἔχει γράψει ἀκόμα.
Γιατὶ εἰδείχθη ἄξιος
φάσσες τρανές νὰ κἀν.
στοὺς ξένους ἐμφανίζοντας
τὸ τρομερὸ του κόμμα.
Κόμμα, ποῦ τοῦ ἐχάρισαν
ἡ λίρες τῶν μπαρμπάδων.

τοῦ Νεγρεπόντη τὰ φιλά,
τὰ δῶρα τῶν κυράδων.
τῶν δῆμων οἱ ὑπάλληλοι,
ὁ κάθε οκονομιδιάρης.
ὁ κάθ' ἀπόστρατος χαλῆς
καὶ κουραμπιέδων πλήθη.
Μὰ τώρα πὰ θὰ τὸ νείωσαν
οἱ φίλοι του οἱ ξένοι,
πῶς εἶ τὸν ἀράδειξες
ἦταν μονάχα μῦθοι.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ

«Ὁ Μεσίας οκνεπτόμενος» τοὺς πάτρωνάς του.

— Καὶ τώρα;
σὰν πολιῶρα
μονολογεῖ ὁ Τάσας.
— Καὶ τί νὰ τοὺς χαρίσω;
«Ὅσο νὰ προσπαθῶσω,
μπλόφας δὲν ἔχω ἄλλας.

ΖΥΜ-ΒΡΑΚΑΚΙΑ

«Ὅλοι οἱ μισογῶνα
νέον κ' ἀρχαίου κόσμου,
εἶναι μικρὰ κουνούπια
μπροστὰ σὸ Ζυμβρακάκη.

κ' ἂν δὲν σὲ βροῦν οἱ δρόμοι
τὸ ἔμοιρο φιλι μας
πάει πιά καὶ νὰ σκάσῃ.
Ὁ Ζυμβρακάκης τώρα
ἀγίους Ἀτιωνίους
θέλει ἐμᾶς τοὺς ἀνδρες·
κ' ἄσας τὰ θυλιγκά.

γιατὶ, εἶπε κ' ἂν εἶναι
ὅλοι ἐκεῖνοι, φῶς μου,
κανένας μὲ τὰ ρούπια
ὡσὰν τὸ Μανωλάκη,

Σὲ τούτη δῶ τὴ χώρα
θὰ κάνει τοὺς Μαρίους
νὰ σκαρφαλώνουν μάνδρες
ὡσὰν διαβολικά.

δὲν μέτρησε ἀκόμη
τὰς ἀναμεταξὺ μας,
ποῦ ξέρης ἀποστάσεις

Εἰς τὸν Μεσσιαν

Μὲ τὰ συλλαλητήρια, ὅπου μᾶς ξεφουρνίζεις,
μὲ ξένους καὶ μὲ πρόσφυγας, μὴ μᾶς παρακοιτίζεις.
Κοπῆλια μείς δὲν ἤμαστε μὰ δὲν ἀποστράτοι
καὶ τίς δρμές σου τίς τρελλές, γιὰ τὸ καλὸ σου, κράτει.
Σὲ φέραμε δῶ γιὰ καλὸ, ἀναθεματισμένη
ἡ ὥρα, μὰ πολὺ ξυηὶ ἀλλοίμονο μᾶς βγαίνει.
Μ' ἀφοῦ βλέπεις καὶ μόνος σου πῶς τίποτε δὲν κάνεις,
πιστεύεις τί κανοναρχὰ ὁ κόντε Μπουλαχάνης;
Μήπως ἀπὸ τὸν Κλέαρχο τὴν δρεξί σου πήρες;
ἢ μήπως σὲ τυφλώσανε τοῦ «Ἀη-Γιωργ' ἡ λίρες;
Καὶ δώστον πιά δλημ-ρίς ὅλο παραλιζέσσαι
καὶ τί θὰ γίνῃ ἢ Ἑλλὰς καθόλου δὲν σκοιτίζσαι;
Κ' ἀντὶ σὸν Ἑλλήν νὰ σκεφθῆς, σκαρώνεις φασαρίες
φρονεῖς συλλαλητήρια ἀκόμη κ' ἀνταρσίες.
Μ' ἀντάρτης ἂν ἐγίνηκες εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
μάθε, γυαλάκια μου, ἐδῶ, εἶ βρωμάει πυρίτις.

Εἰς μίαν θλαεφώνητριαν

Πίνεις, λέγουν, μονάχη σου
πέντε ὀκάδες μύτρα.
Γιατὶ λοιπὸν δὲν σ' ἐβγαλαν
καλύτερα Ἐλ-μύτρα;
Ὁ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Διᾶλεξιν θέλω ποιῆση σήμερον ἡγαρητοῖ
περὶ τοῦ κ. Ζυμβρακάκη,
ὅπου φροντίζει διὰ τὴν ἠθικὴν τοῦ κοσμάκη
ἀφοῦ δὲν μᾶς δίνει νερὸ ὁ Δῆμος τοῦ κ. Μπενάκη.
Τὸ λοιπὸν ποῦ λίτε ἡγαρητοῖ Συμπολίται
ὁ κύριος Ζυμβρακάκης ἐθέλει τοὺς πολῖται
νὰ πηγαίνουν ἕνας ἕνας χωριστὰ
ἦγρον χώρια τὸ κάθε γένος
Τὸ ὅποιον

ἂν συμβαίη ἄλλως
ἠθέλει εἰσθε παράβασιν τοῦ νόμου
Αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Ἀστυνόμου.
Εἶπε λοιπὸν ὁ κ. Ζυμβρακάκης μίαν ἡμέρα
ἀφήστε τα αὐτὰ καὶ δὲν μὲ γελῶν ἐμένα.
Καὶ χωριστέε οἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἀνδρες
καὶ ἐμπᾶτε καθένας εἰς χωριστὸς μάνδρες.

Τούτέστι
νὰ μὴν ἰδῶ ἄρρον μετὰ θήλινος
διότι αὐτὸ ἐντρέπεται νὰ τὸ βλέπῃ καὶ ὁ ἥλιος
καὶ ἔγῶ σὶδὲν θὰ ἔχω ἰλεος.

Τὸ ὅποιον
μὲ πειράζει νὰ βλέτω ἀνδρες ὁμοῦ μετὰ γυναῖκες.
Ταῦτα λοιπὸν εἰπὼν ὁ κ. Ζυμβρακάκης
μίαν διάταξιν ἐβγάλε κατὰ πολλὰ σοφὴν
καὶ διατάσσει πῶς εἶναι ἐντροπὴν
οἱ γυναῖκες ὁμοῦ νὰ πηγαίνουν μὲ τοὺς ἀνδρες
ὡσπερ εἶδος γαλιάνδρες

Καὶ ὅποιος χοροφυλάξῃ ἠθέλει συναντήσῃ
ἀνδρα ὁμοῦ μετὰ γυναῖκα εἰς τὸ δρόμο.
νὰ τοὺς ἐπάρῃ ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ δρόμο
Εἰς τὸ κρατητήριον μὲσα νὰ τοῦ, ἐμβάσῃ
καὶ ὡσπερ λωποδύτες νὰ τοὺς φυλάσῃ.
Καὶ ἂν εὔρη καὶ ἄλλους καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀρπάσῃ
Τὸ ὅποιον

Ἐβγόντες οἱ Ἀστυνόμοι εἰς τοὺς δρόμους
Ἐποίησαν πράγματα ποῦ προκαλοῦν τρώμους,
ἦγρον συνέλαβον ὅλα τὰ νόμιμα ἀνδρόγυνα,
ἔπου ἔτυχε νὰ ἔχουν ἔβγη εἰς περιπατοῦν,
Καὶ τὰ ἀδήγησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀστυνόμον τὸν Ὑπατον.

Τούτέστι
Ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Ζυμβρακάκη
Ὁ ὅποιος πηδήσας, ὡσπερ κατοικᾶκι
Ἐποίησε τρεῖς φορὲς τὸν Στανρόν του
καὶ ὑπρώσας φωνὴν μεγάλην ἐφώνασε
πηγαίνετε ἀμαρτωλοὶ εἰς τὸ πῆρ τὸ ἐξώτερον,
Τὸ ὅποιον . . .

Ἀφήστε τα καὶ πέτε μὴ χειρότερον!
Ο ΧΑΜ.

Εἰς τὸν κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Ἄλλο συλλαλητήριον,
ἐλπίζω, δὲν θὰ φρειάσῃς,
ἂν θέλῃς ἀπ' τὰ νύχια της
τὴ γάτα νὰ μὴν πιάσῃς.
Πάει, πέταξε τὸ πουλί
κ' ἔμεινε σὰ βρεγμένους,
ἐπῆγες, ἦγρον γιὰ μαλλί,
καὶ ἔφργες κουρεμένους.
Ο ΙΑΦΕΘ

ΠΑΠΟΥΤΕΙ ΚΟΜΨΟΙ
ΠΑΠΟΥΤΕΙ ΣΤΕΡΕΟΙ
ΠΑΠΟΥΤΕΙ ΦΘΗΝΟΙ
ΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %
Ἀπόκτησις γραμμῶν.—Αὔξησης δυνάμεων.—Ἄνευ διαίτης.
ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΝ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ *

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΕΛΓΙΟΝ.—Εκείνοι που φονάζουν, ότι οι Γερμανοί καταδυναστεύουν τους κατοίκους του Βελγίου με παντοειδή μέσα άγρια, και επιτίθενται κατά της Γερμανικής «κοιτοσύνης», ως ριζούν ένα βλέμμα εις την εικόνα αυτήν. Θα ίδούν, ότι τίποτα από την όψιν των Βελγικών πόλεων δεν έχει αλλάξει και ότι αι πωλήτριαι των διαφόρων όπλων δεν έχουν άφόβως έκτεθειμένα εις τους δρόμους, όπως και πρότερον, τα έμπορεύματά τους, χωρίς να φοβούνται άρπαγής και έβρισημού των Γερμανών στρατιωτών, διότι οι στρατιώται του Κάιζερ, όπως βλέπετε εις την εικόνα, όταν θέλουν να αγοράσουν κάτι το πληρώνουν.

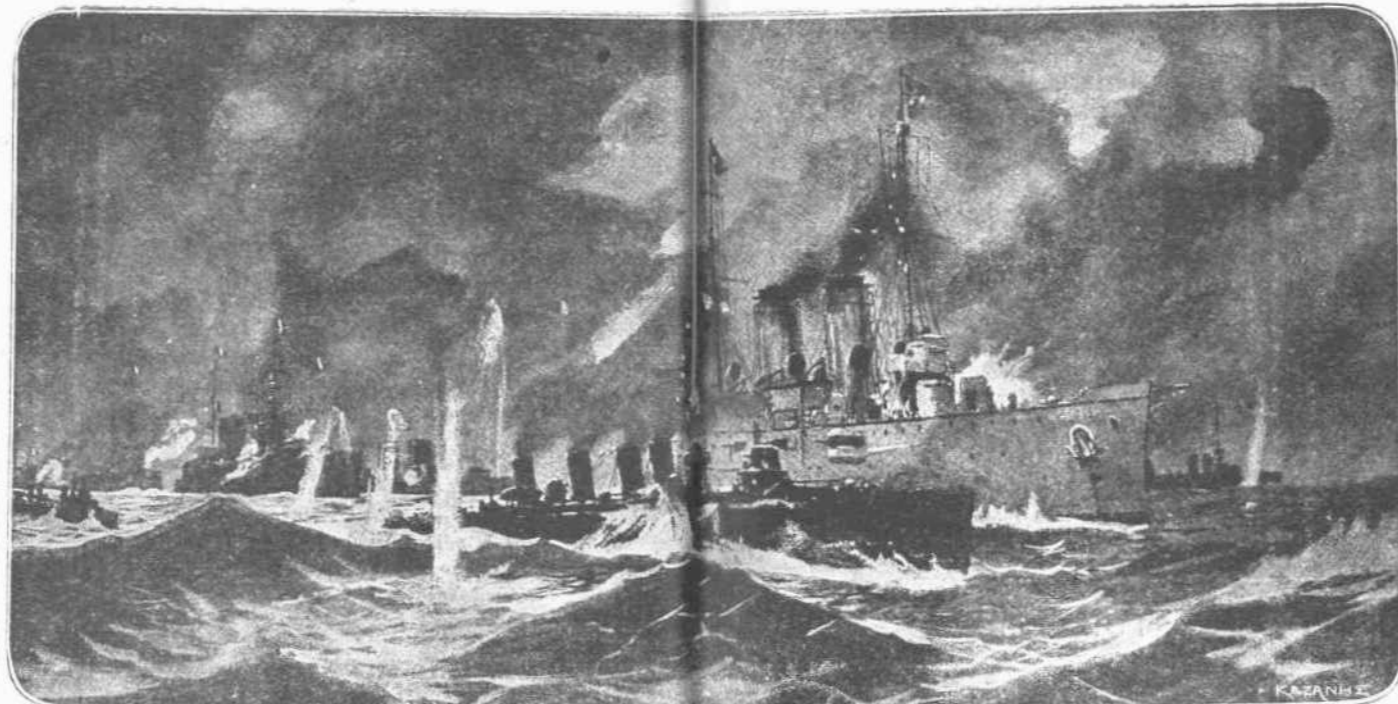
ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ.—Οι Γάλλοι, ένισχυόμενοι και άπό μα το άγγλικού στρατού, του έβρισκομένου εις το Μακεδονικόν μέτωπον, προσπαθούν να άποκρούσουν την εισβολήν των Γερμανοβουλγάρων εις τοίμας της Δοιδάνης. Ίσχυρόν πυροβολικόν, άπό το νεωστί μεταφερθέν εις το Βαλκανικόν μέτωπον εκ Γαλλίας, ύποστηρίζει τάς άντεπιστάσεις των Συμμάχων. Μεθ' όλην όμως την όρμην των και την ισχυρότητα του Γαλλικού πυροβολικού, ή αντίστασις των Συμμάχων δεν κατορθώνει να άναγκάσιν όρμητικήν προέλασιν των Γερμανοβουλγάρων και προς τον τοίμα τοντον.

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΤΩΝ.—Ανάμικτον άπό άξιωματικούς των Κρατών, που άποτελούν την συμμαχίαν των Κεντρικών Αδελτακρατοριών, είναι το έπιτελείον των Γερμανοβουλγαρικών στρατευμάτων, που πολεμούν εις το Βαλκανικόν μέτωπον. Καίδους αυτούς τους διευθύνουν οι Γερμανοί, οι όποιοι έχουν την πρωτοβουλίαν εις όλα τα μέτωπα.

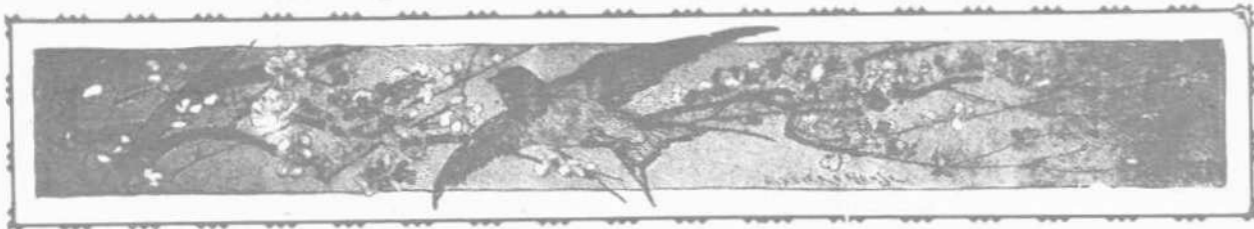
Η ΝΕΑ ΕΜΠΟΛΕΜΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ.—Ο Βασιλεύς του νέου έμπολέμου Κράτους εις μίαν άπό τας τελευταίας έπιθεσήςεις του στρατού του. Κατάγεται άπό την γερμανικήν δυναστείαν των Χοεντσόλερν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.—Εις την Βόρειον Θάλασσαν προ ήμερών συνεκρήθη ναυμαχία μεταξύ ισχυρών μονάδων του άγγλικού και του Γερμανικού στόλου. Τα άποτελέσματα της ναυμαχίας ταύτης άπέβησαν ύπερ των έσπεμένων. Οι Άγγλοι, όπως και αυτοί οι ίδιοι διά του άνακοινωθέντος των έμολόγησαν, άπόλεσαν δύο θωρηκτά νεωτάτου τύπου. Αι άλλαι μονάδες του άγγλικού στόλου, αι συμμετασχούσαι εις την ναυμαχίαν, άπεχώρησαν με βλάβας σημαντικάς. Η συνάντησις ήτο τυχαία, καθόσον άπώτεροι οι στόλοι είχαν έξέλθει εις περιηολίαν, όπως συνήθως.

Ο ΜΑΚΕΝΣΙΕΝ.—Μία ή από τας στρατιωτικάς δόξας και κορυφάς της Γερμανίας, δημοφιλής, μαζί με τον Χίνδεμκουργκ, του μεγαλειού της πατρίδος του. Είναι άρχηγός όλων των εν τη Βαλκανική πολέμουσιν Γερμανικών δυναμεων και ατών των συμμαχων προς την Γερμανίαν στρατευμάτων της Αυστρίας, της Βουλγαρίας και της Τουρκίας.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ

— ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ —

Ε. Είμεθα και οι δύο νόθοι, εγώ και η Ρουσάλκα. Έτσι έτυχε να την βαπτίσουν εκείνη, όπως τυχαίως έλεγαν και εμένα 'Ιβάν. Το κατάστημα είχε δύο τμήματα. Διά τα άρρενα και διά τα θήλεα, όταν έμεγάλωναν. Ένώσω είμεθα μικρά, έμυθριζόμεθα εις τους ίδιους κοιτώνας, εις την ίδιαν τραπέζιαν, εις την ίδιαν αλήν. Μαζύ έσηκωνόμεθα τὸ πρωί και αφού έπλυνόμεθα βιαστικά, μᾶς παρέτασαν εις την γραμμήν και ελέγχμεν την πρωινήν προσευχήν μας. Οι μεγαλύτεροι την έλεγαν φωνακτά και μουσικά, οι μικρότεροι χαμηλά, άμουςα και τὰ πολύ μικρότερα παιδάκια, έβγαναν από τὸ στοματάκι των ένα παρατεταμένον, αδιάκριτον και ασύλλαβον ήσον, ήμοιάζον από τὰ όλίγον μεγαλύτερα ως τὸ σνύδευμα, τὸ όποιον κρατοῦν τὰ μικρά παιδιά εις τὸν ψάλτην τῆς εκκλησίας, από τὰ πολύ μικρά ως νανούρισμα άτονον, πότε λυπητερόν, πότε χαρούμενον.

Έπειτα κατεβαίναμεν εις τὰς τάξεις. Ήσαν δύο. Ή μία διά τὰ όλίγα γράμματα που έμαθαίναμεν, ή άλλη διά καμμία τέχνη και οικοκυρωσύνη διά τὰ θηλυκά. Έγώ ήμην μεγαλύτερος από την Ρουσάλκα, ήσως δύο χρόνια, ή τρία. Δέν ήξευρα ουτε εγώ, ουτε εκείνη. Με τὰ όλογάλανα μάτια της, με τὸ στρογγυλόν και άσπροκόκκινον πρόσωπόν της, με τὰ χρυσαφένια μαλλιά της και τὸ πεταχτὸ σωματάκι της, με εύχαρίστησιν και πολλάκις με χαράν, υπετάσσετο εις τὰς θελήσεις μου, εις τὰς διαταγὰς μου και κατέφευγεν εις τὴν προστασίαν μου, όταν τῆς έτύχαινε καμμία δυσάρεσκεια από τούς άλλους.

Εις τὸ τραπέζι, τὸ γεῦμα, πάλιν κοντά-κοντά και ὁ ένας έκρυφομιλούσε εις τὸν άλλον, λόγια άστυα, ή λόγια πειρακτικά διά τούς άλλους, διά τὴν δασκάλαν, ή τὸν έπιστάτην. Τὸ ίδιον και τὸ βράδυ εις τὸ τσάι. Τὴν νύκτα εις τὰς όκτω πῶν χειμῶνα, ή τὰς έννεά τὸ καλοκαίρι, έπηγαίναμεν εις τὸν κοιτώναν. Τὰ άχυρένια κρεββατάκια μας, κολλητὰ τὸ ένα στὸ άλλο και έγδυνόμεθα άποκάτω από τὰ σκεπάσματα. Σάν άρρωστοῦσα εγώ, άρρωστοῦσε και εκείνη. Με περιποιεῖτο σάν μάννα τὸ παιδί της. Ήτο τὸσον μικρή, πέντε μόλις έτων και ένόμιζες ότι ειχε υπάρξει κάποτε μητέρα. Με τὴν τρυφερότητα τῆς μάννας μου έχαιθευε τὰ μαυρά μου μαλλιά, μου έψιθύριζε εκείνα τὰ μισοκομμένα λόγια τῆς αγάπης και τῆς λαχτάρας, που τὰ λέγουν αι μητέρες με κάποια ιδιαίτερη προφορά εις τὰ άρρωστα παιδιά τους. Έπρόσεχε πάντα νὰ μὴ τὴν έννοήσουν και μᾶς χωρίσουν. Εις αὐτὰ τὰ καταστήματα δέν έπιτρέπουν τὴν αγάπην και τὴν άφροσύνην. Είναί εναντίον τοῦ κανονισμοῦ.

✱

Έμεγαλώσαμεν. Εκείνη πλέον κόρη δέκα έτων, εγώ παλλικάρη δώδεκα. Και μᾶς έχώρισαν. Εις τὸ ένα τμήμα εκείνη, εις τὸ άλλο εγώ. Εις τὴν ίδιαν όμως αλήν, άπέραντον και με εύρωροτάτον κήπον. Μᾶς έχώριζε μία φράχτη από βέντους και αγριόχορτα. Έβλεπόμεθα κάθε ήμεραν. Μόνον ή νύκτα μᾶς έχώριζε. Άλλά τὸ πρωί έβλεπόμεθα με μεγαλύτερη χαρά, με πλέον μακρὸ χαμόγελο, που έβαστοῦσε πολλή ώρα. Και έτσι εζήσαμε δύο ακόμη χρόνους.

Ήμουν τότε δεκατεσσάρων έτων. Τὸ κατάστημα μου έδωσεν ένα πιστοποιητικόν, έγραψε τὸ όνομά μου «Ίβάν» και τίποτε άλλο και παρακάτω «νόθος, εύθεθεις εις τὴν δόδον Κράσνου, τὴν πρωίαν τῆς 22 Ἰουλίου τοῦ έτους 1885». Και εις άλλην σημείωσιν, ότι είμαι καλῆς υγείας και εδειξα καλήν διαγωγήν.

Εις τὸ σχολεῖόν μου έμαθα νὰ γράφω και νὰ διαβάζω και εδιάβασα πολλά βιβλία. Από αὐτὰ τὰ διαβάσματα και από κάτι που είχα μέσα μου, έβγῆκα από τὸ κατάστημα με κάτι άλλόκοτες και παράδοξες ιδέες. Ήσθονόμην μέσα μου κάποιαν άνταρσίαν εναντίον τοῦ κόσμου, εναντίον πρὸ παν-

τὸς εκείνων που τούς έδλεπα νὰ περνοῦν άπ' έμπρός μου ακατάδεκτοι και υπερήφανοι και κάποιαν μυστικὴν αγάπην και συμπάθειαν διά όλους τούς άλλους, τούς πολλούς, που σὲ κάθε βῆμά μου άπαντοῦσα πεινασμένους. Και χωρὶς νὰ έρωτήσω ή νὰ συμβουλευθῶ κανένα, έπηγα και κατατάχθηκα εις τὸ πολυσύνθετον σωματεῖον τῶν καθαριστῶν βόθρων. Εύρεθηκα τοιουτοτρόπως μέσα σὲ ένα κύκλον ανθρώπων, που τούς αγαποῦσα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω και τούς έγνωρίζω, χωρὶς νὰ τούς έχω ποτὲ ιδεῖ. Όλοι ήσαν άγράμματοι, μεθυστακάδες, εύχαριστημένοι και δειλοί. Σάν ηρχότον ὁ διευθυντής, ὁ παραφέντης, όλοι έσκυφταν κάτω τὸ κεφάλι τους και ήκουαν τῆς βρισιῆς του. Όταν ήθελαν νὰ ποῦν κάτι διά νὰ δικαιολογηθῶν, εκύτταζαν άποκρυφα έμε διά νὰ μιλήσω. Και τότε εγώ εζεδιπλώνα τὸ άνάστημά μου, τὸ έκαμα πὶὸ μεγάλο παρ' ὅτι ήτο, έπρόβαινα τὸ δεξί μου ποδί έμπρός, έριπτα λίγο τὸ κεφάλι μου πίσω και ήρχιζα και έλεγα. Τὰ λόγια έβγαίναν από τὸ στόμα μου ακράτητα, συγκινητικὰ, τρυφερά και κάποτε όλίγον θυμωμένα. Μοῦ έφαινετο, ότι δέν τὰ έλεγα εγώ. Κάποιος άλλος, από πίσω μου κρυμμένος, τὰ έλεγε και μετεχειρίζετο τὸ στόμα μου διά νὰ τὰ βγάξῃ έξω.

Ή Ρουσάλκα στὰ δώδεκα χρόνια τῆς εδῆγχε και αὐτὴ από τὸ κατάστημα με τὸ ίδιον πιστοποιητικόν, σάν τὸ ίδιό μου. Τὴν έθαλαν εις ένα εργοστάσιον ύφαντικῆς εις τὴν Πετροῦπολιν. Αὐτὸ τὸ εργοστάσιον ειχε όκτακοσίους εργαζά και εργάτιδας. Έβλεπόμεθα κάθε βράδυ με τὴν Ρουσάλκα εις τὸ κέντρον που έπίναμεν τὸ τσάι, εγώ με τούς συντρόφους μου και εκείνη με τούς δικούς της. Ύστερα από τὸ τσάι, έπρεπε νὰ ποῦν οι άλλοι και βότκα, διά νὰ εύθυμήσουν, νὰ τραγουδήσουν και νὰ χορεύσουν υπό τούς ήχους τοῦ αὐτομάτου μουσικοῦ οργάνου τοῦ καταστήματος.

Ή Ρουσάλκα δέν έπινε, οὔτ' εγώ. Όταν εκόρωνε ή διασκεδάσις, τότε έφεύγαμε οι δύο μας. Έπηγαίναμεν άλλου και τὰ ελέγαμε, έως με τὴν ὥραν που θὰ έχωριζόμεθα, διά νὰ πάμε νὰ κοιμηθῶμεν εις τὸ νυκτερινόν άουλον. Έπληρώναμεν ὁ καθένας μας από μίαν πεντάραν. Εις αὐτὰς τὰς ὥρας τὰς μακράς που έμέναμεν οι δύο, έλεγα εις τὴν Ρουσάλκα τὰς ιδέας μου. Τὴν αγάπην που ήσθονόμην διά τούς πτωχοῦς και τούς άποκληρούς και τὸν πόθον μου νὰ τούς φανῶ χρήσιμος και ωφέλιμος, νὰ τούς μάθω νὰ μὴ μεθοῦν, νὰ τούς διδάξω νὰ ζήρουν τί νὰ ζητοῦν από τούς μεγάλους και τούς τρανοῦς, νὰ μὴ σκύφτον κάτω σάν τούς βλέπουν, νὰ μὴ τρέμουν σάν κουνέλια έμπρός των. Νὰ μάθουν νὰ τούς εἰποῦν μιά ήμέρα, όλοι έχομεν τὸ δικαίωμα εις αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ ζήσουμε και όλοι μας νὰ προσπαθοῦμε πὸς ὁ καθένας μας νὰ υποφέρῃ όλιγώτερο.

✱

Αὐτὰ έλεγα εις τὴν Ρουσάλκα. Τὰ έμαθε καλά και τὰ έλεγε εις τούς συντρόφους της. Σὲ λίγο καιρὸ ήτο ὁ άπόστολος και ὁ κήρυξ μέσα εις τὸ εργοστάσιόν της. Χάρῖς εις αὐτήν, όλιγόστευσαν τὰς ὥρας τῆς εργασίας, ηὔθησαν λίγα ήμερομίσθια, έκαμε μικρὸν σύλλογον από εργάτιδας και τὰς εδίδασκε γράμματα και οικοκυρωσύνην και τίς μεγάλες αλήθειες τοῦ κόσμου.

Τί χαρά και διά τούς δύο μας! Κάθε βράδυ εδίδαμεν ὁ ένας λογαριασμὸν εις τὸν άλλον διά τὸ έργον τῆς ήμέρας. Τὴν έρωτοῦσα συχνά, αν είναι εύχαριστημένη από τὸ έργον της. Και μοῦ έλεγε, ότι είναι εύτυχῆς.

— Δέν σοῦ λείπει τίποτε ;

— Έδίστασε όλίγον και εις τὴν έπιμονήν μου άπεφάσισε νὰ μου άπαντήσῃ :

— Δέν ξεύρω, αλλά είναι στιγμαί, που αισθάνομαι ένα παράδοξον αἰσθημα. Κάποια λαχτάρα, κάποιον φθόνον, κα-

ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΜΟΥ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ

«Θεμιστεῖον δε άμφίπει σάπτον
δεσπον κορυφῆς άρετῶν από πῶσον».
ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Ὁ Βασιλεῦς τρισίνδοξε,
ξανθὴ μου καθάλλη,
ποῦ μες στὸν ἔπνο τῆς σκλαβιάς
έλαμπες σάν φεγγάρι.

Κ' έφεύγαν τὰ φαντάσματα,
κοράκια πεινασμένα,
ποῦ φτερουγίζαν σ' ὄνειρο
τοῦ σκλάβου μανιασμένα.

Ὡς π' άστραφην ή Δευτεριά
λαμπρότατη, κ' έφύγαν,
σκιασμένα τ' άγρια ζωτικά,
ποῦ μεσ' στῆ νύχτα έσμίγαν.

Ποῦ πέρα - πέρα εφώτιζες,
ξανθὴ μου Καθαλλάρη,
πειτώντας σάν αρχάγγελος
με τ' ὄρανοῦ τῆς χάρι.

Σάφρον προβάλλεις βιαστικός,
πειθεῖα άνάμεσὸ μας
και βλέπουμε όλοι ξάστερα
τ' αλόχρονο όνειρό μας.

Και δρασκελίζεις φτερωτός
τὸν Ὀλυμπο κ' άστράφτεις,
και σ' άγριασμένα χρώματα
στὸ πέρασμά σου άνάφτεις.

Φοιτῆς, άντάρης και καθμῶς
και πέντε αἰόνων λαῶρες...
και δρασερῆς κ' έκείθερος
φουστὸν τοιγύρω οι άντρες.

Μὰ τὴν Πατρίδα εβόσκανε
τοῦ φθόνου ή Λάμα... κάτω
έπεσε τότε άσηκωτος
στὴν κλήν τοῦ θανάτου.

Πάλι τὰ δονια κροῦζοντας
ξεκούρησασαν... νὰ φᾶνε...
και πεινασμένα γύρω σου
άρχισαν νὰ πετᾶνε...

Μὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου
άγρόπναιε νύχτα - μέρα,
με πληγωμένη τὴν καρδιά
μιά σπλαχνική Μητέρα.

Σάν έβλεπε γονατιστὸ
με δάκρυα τὸ λαὸ σου,
σ' άγριο τὸ χαροπάλαμα,
στὸν πόνο τὸ φρενικό σου.

Κ' έδωσε ή Μεγαλόχαρη
κ' άφρησε τὸ κρεββαῖο
και πάλι εκαβαλλίκενες
στὸ φτερωτό σου τ' άνι.

Κ' εζάωσαν τὰ ζωτικά
τῆς Βαλπουργίας μακρονά σου...
Και τὰ δονια σφοισά ήσαν
βαριά στὸ σήκομά σου.

Ποῦ σάν τὸν Ἥλιο επροβάλες
— ὁ Βασιλεῦ - Πατέρα —
κ' εδωξες τὴν κακή νυχτιά
κ' έφρες λαμπρὴ μέρα.

Κ' όλοι κροῦμοσῆτ' άφρονοι
σ' ένα σου λόγο μόνο,
γιὰ τὴν Μεγάλη τῆ λαμπρῆ...
γιὰ τὸ χρυσὸ σου θρόνο...

Γιατ' εἶσαι Σὺ ὁ χρυσὸς Ἀητός,
Ἐσ' εἶσαι ὁ Λαυρεντιὸς μας,
Σὺ τ' όνειρο τ' αλόχρου,
ποῦ βλέπουμε στὸ φῶς μας.

Και γύρω σου οι κουμπάροι σου
στὴν πίστι και στὸ βόλι
φρονάζουμε όλοι μιά φωνή
«Τοῦ χρόνου και στὴν Πόλι.»

Α. ΜΑΚΡΗΣ

ἸΚεπέδθη από τοῦ ποιητοῦ εις
τὸ Πολ. Γραφεῖον τῆς Α. Μ. τῆ 21
Μαῖου 1916 εκ' εδωξασε τῆς όνο-
μαστικῆς εορτῆς Του.]

κίαν αν θέλῃς, όταν βλέπω άλλες συντροφισές μου νὰ έχουν
παιδιά στὴν ἀγκαλιά των.

— Τότε αγαπᾶς τὸν άνδρα :

— Δέν μπορῶ νὰ αγαπήσω άλλον από εσέ.

— Άλλά ήσως με αγαπᾶς ως άνθρωπον παρὰ ως άνδρα.

— Είναι ή μόνη αγάπη που έχει μέσα της ή γυναίκα.

Τὸν άνδρα τὸν θέλει, ή τὸν άνέχεται μάλλον, ως σύζυγον ή
ως έραστήν, διότι χρειάζεται ένας διά νὰ τῆς κάμη παιδιά.
Αὐτὸ τὸ κάτι από τὸ άρσενικόν που θέλει ή γυναίκα τὸ
άγαπᾶσεν αγάπη ή έρωτα. Έγώ δέν σ' αγαπῶ έτσι, σὲ
ώνόμασεν αγάπη ή έρωτα. Καί ήσως αὐτὸ σοῦ είναι όλίγον. Και όμως
αὐτὸ τὸ όλίγον είναι τὸ μεγάλο και άτελείωτο. Τὸ άλλο,
που φαίνεται μεγάλο, πολύ, θηριον, είναι πὸς νὰ σοῦ εἰπῶ,
ψεύτικο, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε ήμεῖς οι γυναίκες, πεθαίνει
χωρὶς νὰ ζήσῃ. Τὸ πῶτον θὰ τὸ εύρης εις τὰς άφροσιωμέ-
νας συζύγους, τὸ δὲ δεύτερον εις τὰς έρωμένες και τὰς
άπιστους συζύγους τῆς αύριον.

Και όμως, εἶπε σκεπτικὸς ὁ Ίβάν, εκείνος που θέλει νὰ
διδάξῃ τὴν μεγάλην αγάπην και τὴν ατελείωτον αὐτα-
πάρνησιν εις τούς άλλους, δέν πρέπει ποτὲ ν' αγαπήσῃ διά
τὸν εαυτόν του, εἴτε άνδρας είναι, εἴτε γυναίκα. Όταν γίνω
σύζυγος ή έραστής σου, θὰ σθυσθῶ όλος μέσα σου και θὰ
γίνω πὶὸ μικρὸς από τὸν πὶὸ μικρό. Και τώρα είμαι τὸσον
μεγάλος! Όταν σὺ δοθῆς για νὰ γίνῃς, ὅχι μητέρα, διότι
δέν τὸ ζέρετε αὐτὸ τὸ αἰσθημα ή γυναίκες, — τὸ φρενιάστετε
άργότερα — αλλά διά νὰ κάμης άπλῶς και μόνον παιδιά — και
αὐτὸ είναι τὸ πραγματικόν και αληθινόν σας αἰσθημα — θὰ
γίνῃς και σὺ ακόμη πὶὸ μικρότερη.

Ἐσκέφθη ή Ρουσάλκα και έμεινε σιωπηλή.

Ὁ Ίβάν μετὰ όλίγον καιρόν, άναμιχθεῖς εις κάποιαν ταρα-
χώδη άπεργίαν, κατεδικάσθη εις δύο έτων φυλάκισιν, τὴν
όποιαν εζέτιε συμφώνως πρὸς τὴν άπόφασιν, μακρὰν εις ένα
των παραπιθῶριων κυβερνεῖων, άγνωστῶνον από όλους τούς
συντρόφους του και από αὐτήν τὴν Ρουσάλκην, δι' εύνοή-
τους λόγους τῆς άστυνομίας.

Όταν εζήθηε των φυλακῶν, έπέστρεψεν εις τὴν Πετροῦ-

πολιν. Συνήνησε τὴν ίδιαν ήμέραν τὴν Ρουσάλκην. Ἐκρά-
τει εις τὴν ἀγκαλιά της ένα εύμορρο χαριτωμένο άγοράκι.
Τὴν έπλησίασε, τὴν έχαιρέτισε και εθώπευσε τὸ μαγουλάκι
τοῦ παιδιοῦ. Τοῦ έμειδιάσαν και οι δύο. Τούς εκύτταξε
ακόμη καλά και τούς δύο.

— Και όμως εσέ, Ίβάν, αγαπῶ πάντα, τοῦ εἶπε ή Ρου-
σάλκα.

— Και αὐτὸ που κρατεῖς εις τὴν ἀγκαλιά σου ;

— Αὐτὸ δέν είναι ξένος. Είμαι εγώ. Δέν τὸ έννοεις, αἰ ;

— Δέν τὸ έννοῶ. Γιατί εγώ αγαπῶ όλον τὸν κόσμο που
πάσχει σάν εμέ. Και πῶ αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ εύρω, γι'
αὐτὸν νὰ ζήσω αὐτὸν ν' αγαπήσω.

Τὰ δάκρυα εσκέπασαν τὰ όλογάλανα μάτια της, τὸν εκρά-
τησε από τὸ χέρι.

— Μὴ φεύγῃς από κοντά μου, Ίβάν. Σ' αγαπῶ τώρα
τόσα χρόνια. Μὴ αγαπᾶς και σὺ. Δέν εἰμπορεῖς νὰ με λησμο-
νήσῃς. Σοῦ είναι αδύνατον.

Τὴν ὤθησε ελαφρά, ὠρθῶθη έμπνευσμένος και μεγάλος
έμπρός της :

— Θὰ εἶσαι πάντα μέσα στὴ μεγάλη αγάπη που έχω για
όσους είναι δυστυχῆς. Δέν θὰ εἰς λησμονήσω, γιατί ήσως
αὔριον θὰ εἶσαι ακόμη πλέον δυστυχῆς.

(Μετάρφρασις εκ τοῦ Ρωσικοῦ).

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ Τῶ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙῶ

Χ. ΠΡΑΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τὰ νευρικά νοσήματα. Ή έπιληψία (σελη-
νιασμός) ειδικῶς, άποτελεόματα θανασία 12 έτων. Κέκτι-
ται τὸ τελειότερον Ηλεκτροθεραπευτήριον τῆς Ἀνατολῆς
διά τὴν θεραπείαν τῆς Ἀρτηριοσκληρωσεως, Ἀρθροίτιδος κλπ.
και τὸ τελειότερον σύστημα Ἀκτινον Ραϊντγκεν. — Ὁδὸς Πει-
ραιῶς 10. Τῆς άνικανότητος και εκσπερματώσεως ἰδία ὄλιος
θεραπεία με εκπληκτικὰ άποτελεόματα.

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Λόγω σωρείας επιστολών τὰς ὁποίας ἔλαβον πανταχόθεν, ζητουσῶν τὴν παράτασιν τῆς ἀποστολῆς προτάσεων διὰ τὴν ἐκλογὴν ἀνταποκριτῶν, λόγω τοῦ μικροῦ διαστήματος αὐτῆς καὶ ἐνεκα τῆς καταστάσεως καὶ τῶν δυσκολιών τῆς συγκοινωνίας, παρατείνωμεν αὐτὴν μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου, συμπεριλαμβανομένης. Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὀριστικῶς ἡ τελευταία.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τῆς «Εἰκονογραφημένης» πλείστοι ἀναγνώσται τῆς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐγγραφάν ζητοῦντες νὰ γίνωσι ἀνταποκριταί τῆς, κατὰ τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπικατατεῖ εἰς τὰ ἄλλα Ἑλληνικά περιοδικά. Εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν καθ' ἐκάστην σωρεία ἐπιστολῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ ζητοῦν νὰ γίνωσι ἀνταποκριταί αὐτοῦ. Κατ' ἀρχάς εἰχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῶμεν οὐδένα ἀνταποκριτὴν, ἐπειδὴ ὁ διατιθέμενος χώρος ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀπαγόλησιν σελίδος μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις. Ἄλλ' ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἀναγνωστῶν μας, μᾶς ἠγάγαρε νὰ προβῶμεν εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου, ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ χρησιμοποιηθῆ κατὰ τρόπον πρωτότυπον ἐντελῶς καὶ θὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν ἀναγνωστῶν, ἐκτός τοῦ στενοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρει μία τέτοια ἀνταπόκρισις. Αἱ ἀνταποκρίσεις δηλαδὴ, αἱ ὁποῖαι θὰ στέλλωνται πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» πρέπει νὰ εἶνε σύντομοι καὶ μὴ ὑπερβαίνουσι τὰς δύο σελίδας χάρτου συνήθους ἐπιστολικοῦ καὶ νὰ ἀναφέρονται εἰς γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν ὄλον τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ περιοδικοῦ. Κάθε πόλις καὶ κάθε περιφέρεια παρουσιάζει πολὺ συχνὰ μικρὰ ἐπεισοδιάκια, περιέργη, πρωτότυπα, ἀστεία, τὰ ὁποῖα γραμμένα μὲ χιούμορ ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν εἰς μίαν ἐιδικὴν σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Κάτι τέτοια μικρογεγονότα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ κυνηγοῦν οἱ ἀνταποκριταί μόνοι τους καὶ μὴ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποανταποκριτοῦ καὶ νὰ τὰς στέλλουν καὶ μὲ φωτογραφίας σχετικὰς, ἐάν εἶνε δυνατὸν. Ἀποκλείεται καθὲ ἀνταπόκρισις περιέχουσα θεατρικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν ἐν γένει, συγκεντρώσεις, ἐκδρομὰς, εορτάς, ποῦ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ. Μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις αὐτὰς ἐπιδιώκεται κυρίως ἐν γένει, συγκεντρώσεις, ἐκδρομὰς, εορτάς, ποῦ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ. Μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις αὐτὰς ἐπιδιώκεται κυρίως ἐν γένει, συγκεντρώσεις, ἐκδρομὰς, εορτάς, ποῦ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ.

Προσέξτε λοιπὸν τώρα νὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμει. Ἐν πρώτοις εἰς ἐκάστην πόλιν δὲν θὰ ἀρεθῆ ἐλεύθερον τὸ στάδιον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐκλεγῶν δύο μὲν ἀνταποκριταί διὰ τὰς μεγάλας πόλεις καὶ ἓνας διὰ τὰς μικράς, ἐξαίρεσι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ὅπου θὰ ἐκλεγῶν 10, διὰ ψήφου, ὅπως ἐκλεγῶνται οἱ βουλευταί. Οἱ ἀνταποκριταί αὐτοὶ θὰ ἔχουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁλόκληρον περιφερειῶν, ἡ ὁποία θὰ καθορισθῆ βραδύτερον καὶ εἰς τὰ διάφορα χωρία καὶ κομωπόλεις τῆς ὁποίας θὰ ἐκλέξουν αὐτοὶ ἰδικούς τους ἀνταποκριτάς ἐξαρτομένους ἀπὸ αὐτούς. Αἱ λεπτομερεῖαι τῆς ἐκλογῆς τῶν ὑποανταποκριτῶν, ἄς τοὺς εἰποῦμεν ἔτσι, θὰ κανονισθῶν ἀργότερον.

Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ πρέπει προηγουμένως νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων. Τὴν ἀνακήρυξιν τὸν θὰ τὴν κάμῃ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπέχουσα τόπον τοῦ Πρωτοδικείου τρόπον τινά. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ κανονίσουν μερικὰς λεπτομερεῖας, ὅπως καὶ οἱ ὑποψήφιοι βουλευταί. Ἐκαστος ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος. Πρέπει ὅμως προηγουμένως νὰ υποβάλλῃ τὰ χαρτὰ του καὶ τοὺς τίτλους του. Δηλαδὴ πρέπει νὰ μᾶς στείλῃ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου δι. γμα τοῦ τί εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ, ἐκλέγων ὡς θέμα, ἓνα ἀπὸ τὰ θέματα, ποῦ ὑποδεικνύονται ἀνωτέρω διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸ μὲ μίαν δραχμὴν εἰς γραμματόσημα. Αὐτὰ τὰ δείγματα θὰ ἐξελέγξωμεν ἡμεῖς καὶ ὅσα εὖρωμεν ἐν τάξει δηλαδὴ ὅσα πληροῦν τοὺς ἀνωτέρω ὁρους θὰ ἀνακηρύξωμεν καλὰ καὶ οἱ ἀποστειλάντες θὰ ἀνακηρυχθῶν ὑποψήφιοι.

Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις. Τοὺς ὑποψηφίους αὐτοὺς θὰ ψηφίσουν οἱ ἀναγνώσται μας τῶν περιφερειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐξελέγξωσαν. Ἡ ψηφοφορία θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων δηλαδὴ τὴν πρώτην ἐβδομάδα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου. Δεόν νὰ σημειωθῆ ἔδω, ὅτι τὸ σύστημα τῆς ψηφοφορίας τῶν ἀνταποκριτῶν εἰσῆγαγεν ἐν

Ἑλλάδι πρώτη ἡ «Εἰκονογραφημένη» διὰ τοῦ ἐκδιδομένου κατὰ τὸ 1908 παρατήματός τῆς «Πανόραμα τῶν Κυριῶν». Αἱ λεπτομερεῖαι τῆς ψηφοφορίας θὰ κανονισθῶν ἐν καιρῷ.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐκλογῶν θὰ ἀνακηρυχθῶν οἱ ἐπιτυχόντες ἀνταποκριταί. Κάθε ἀνταποκριτὴς ἀνακηρυσσόμενος θὰ λάβῃ ἰδικὸν δελτίον ἀναγνωρίσεως. Διάρκεια τῶν καθηκόντων ἐκάστου ἀνταποκριτοῦ θὰ εἶναι ἔτησις, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας θὰ γίνωνται νέαι ἐκλογαί.

Ἐκαστος ἀνταποκριτὴς θὰ μᾶς γράψῃ τακτικὰ ἀνταποκρίσεις, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐκτιθεμένους ὁρους, θὰ ἔξῃ δωρεάν εἰσοδὸν εἰς τὰ θεάτρα καὶ εἰς τὰς δημοσίας εορτάς δυνάμει τοῦ δελτίου καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ἐν γένει τὴν «Εἰκονογραφημένην» εἰς κάθε ζήτημα καὶ εἰς κάθε περίστασιν, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς Διευθύνσεως.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄπαξ διὰ παντὸς ἀπαντῶμεν συνολικῶς εἰς τοὺς ἐκφράζοντας παράπονα διὰ τὴν μὴ ἀναγραφὴν τοῦ ὀνόματος τῶν μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν διαγωνισμῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης», οἵτινες ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ἀπέστειλον ὀρθὰς λύσεις. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ὀρθὴ λύσις. Χρειάζεται ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς νὰ πληροῖ πάντα τοὺς ὁρους. Δηλαδὴ: Νὰ ἔξῃ τὸ ἀπαραίτητον δελτίον, τὸ ἀπαραίτητον γραμματόσημον, νὰ ἔξῃ ἐυδιάκριτον καὶ καθαρογραμμένην τὴν ὑπογραφήν των, νὰ φθάσῃ ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας εἰς τὰ γραφεῖα μας, νὰ εἶναι ἐπὶ ἰδιαίτερον ἐντελῶς χάρτου ἄνευ τῆς παραμικρᾶς παρεμβολῆς ἄλλης ὕλης. Ἡ ἀρμόδιος σύνταξις, διὰ τὴν ὁποῖαν παραπονούνται πρὸς τὴν διευθύνσιν οἱ κ. κ. λῦται, οὐδένα λόγον ἔχει νὰ μεροληπτῆ ἀλλ' οὔτε δέχεται μομφὰς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ φύλλου, ὅτι ὀλιγορεῖ εἰς τὸ καθήκον τῆς. Ἄλλ' ἡ σύνταξις δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ βγάλῃ τὰ μᾶτια τῆς διὰ νὰ ἀναγνώσῃ μίαν σασκορικὴν ὑπογραφήν, οὔτε νὰ χαρισθῆ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ γραμματόσημον ἢ δελτίον. Πάντα τὰ ἐλλειπτῆ ῥίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, κατὰ κανὸνα ἐφ' ὅσον τοιοῦτοι εἶναι οἱ ὅροι τῶν διαγωνισμῶν.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ ἀρμόδιος σύνταξις ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐπιθυμοῦντος ἀπειρίαν τοιούτων ἀτελῶν λύσεων, τῶν ὁποίων οἱ λῦται εἰδοποιήθησαν ἐπανειλημμένως νὰ τὰ συμπληρώσων. — Θεμ. Στεφανίδην, ψευδώνυμὸν σὰς ἐνεκρίθη. — Εὐστ. Μανωλόπουλον. Τὰ παραπονοῦσας εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα, διότι ἡ πρώτη ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη ταυτοχρόνως μὲ τὴν δευτέραν καὶ μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ παρ. φύλλου, εἰς τρόπον ὅστε ἦτο ἀδύνατον νὰ δοθῆ ἀπάντησις. Ἀλλὰ σὺς ἰσοπέσαστε, χωρὶς νὰ λάβετε τοῦτο ἐπ' ὄψεϊ, νὰ γράψετε ἓνα σωρὸν πράγματα ἐντελῶς ἄσκαπα, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο. Αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθῶν. — Κων. Κούφιοι. Καὶ πάλιν ἡ λύσις σὰς ἄνευ δελτίου. Φροντίσατε τέλος πάντων νὰ εἰσθε πλήρως διὰ νὰ μὴ ἀρχίσετε καὶ σὺς μεθαῦριον τὰ παράπονα. — Θεοδ. Καράβαν. Ἀποστείλατε δρ. 1,40 καὶ τὴν ἀκριβῆ διευθύνσιν σὰς, ἵνα σὰς σταλοῦν. — Γεώρ. Σταυριανᾶκον. Τὸ φυλλάδιον σὰς ἐστάλη πρὸ πολλοῦ. — Γ. Κιάππε. Ἐχετε δικαίωμα νὰ συμμετάσχητε. Ὅσον ἀφορῇ τὴν ἀποστολὴν τῶν φύλλων, ὁ διανομὴς ἐλθὼν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διευθύνσιν ἔλαβεν ἀπάντησιν ὅτι οὐδεὶς φέρων τὸ ὄνομα κάθεται ἐκεῖ. Ἐξετάσατε τί συμβαίνει. — Γεώρ. Σολωμόν. Τὸ τεῖχος τῆς μηνιαίας τιμᾶτις 2 δρ. — Ἀδ. Μενεγάκην. Δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι εἶχε ληφθῆ μετὰ τὸ κλείσιμον τοῦ φύλλου, δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθη. Ἡ περὶ ἀναστολῆς ἐπιστολῆς σὰς ἐλήφθη πολὺ ἀργὰ μὲτὰ τὸ Σάββατον, ὁπότε ἦτο ἔτοιμον τὸ φύλλον. — Ἀρ. Μπουνοῦδην. Σὰς ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ὅτι ἐλήφθη ἄνευ θεμάτων. Φροντίσατε διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀποστολὴν. — Κων. Πέχ. Τὸ ποιῆμά σὰς κερθὲν ὡς προσαπικὸν μόνον εἰς τὴν στήλην καταχωρήσεως δύνανται νὰ δημοσιευθῆ, ὑπολογιζομένης ἐκάστης λέξεως πρὸς 5 λεπτά. — Ν. Τσακαλάκην. Ἡ «Σταυρικὴ Σελίς» γράφεται ἀπὸ τακτικὸν ἰδικὸν συνεργάτην. Στείλατε τίποτε ἄλλο.

Πωλεῖται οἰκόπεδον μεγάλης ἐκτάσεως εἰς τὸ ὁλόκληρον εἰς κατὰ τμήματα, κείμενον ἐν Π. Φαλήρῳ. Πληροφορία παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Θ. Φαρμακοπούλῳ, Πανεπιστημίου 55, ὥρα 8-10 π.μ.

ARTEMIS ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 77

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄρα "Ἐλδαν. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμὸν σὰς. Τὸ ποιηματικὸν σὰς ὄχι δημοσιεύσιν ἀκόμη. Ἀλλὰ δεικνύει, ὅτι μπορεῖτε νὰ δημοσιεύσῃτε μίαν ἡμέραν. Ἐργάζεσθε καὶ μελετήσατε. — Κων. Ἀντωνιάδην. Ἐνα ἐκ τῶν σκίτσων καὶ ὁ «Αἰώνιος Ἔρω» προσωπικὰ. Καὶ ὡς τοιοῦτα μόνον εἰς τὴν στήλην τῶν καταχωρήσεων πρὸς 5 λεπ. ἢ λέξις. — Π. Θεοφρονιάδην. Ἐχετε θέματα καλὰ. Ἀλλὰ γιατί τέτοια γλώσσα; Προσέξτε τὴν γλώσσα τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐπάνο εἰς αὐτὴν γράψατε. Προσέξτε πολὺ πῶς θὰ δημοσιευθῆ μεθαῦριον ὁ «Καραγκιόζης». Τὸ ποιῆμα ἄνευ ἀκόμη. Ἐργασθε μὲ ἐπιμέλειαν. — Θεμ. Στέφην. Ἡ «Πατριδα μου» δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον. Ἐναι ὅμως καλογραμμένο καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι κατέχετε ἤδη τὴν γλώσσαν. Προσέξτε τώρα πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων. — Ἰσιδωρον Καραλήν. Τὸ «Ἐιδωλον» ἔχει πολὺς ἐλλείψεις ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ δημοσιευθῆ. Προσέξτε εἰς τὴν γλώσσαν καὶ εἰς τὰ θέματα. Χρειάζεται νὰ διαβάσῃτε πολὺ καὶ νὰ προσέξτε πῶς γράφουν οἱ ἄλλοι. — Μάριον Κλάμμερ. Τὸ «ὄντι» καλογραμμένο, ἀλλὰ θέμα ἄνευ ἐνδιαφέροντος. Ἐν πάσει περιπτώσει ἔχετε προχωρήσει ἀρκετὰ. Ἐργασθε μὲ ζήλον. — Β. Ἀγγελον. Τὸ διηγηματικὸν σὰς ἔχει ἀτελείας εἰς τὴν γλώσσαν ἀρκετάς. Καὶ τὸ θέμα κοινόν, ἄνευ ἐνδιαφέροντος. Ἐπιμένετε γράφων καὶ θὰ κατορθώσετε πολλά.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἓνα νέον σταθμὸν, ἀπεράσισε προβαίνουσα εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἓνα δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ πᾶρῃ ἐκείνος ποῦ θὰ εὐνοηθῆ ὑπὸ τῆς τύχης.

Τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ἐν αὐτοκινήτῳ τῆς φημιμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς: 4500 δρ. καινοῦργος καὶ πολυτελέστατον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἴδῃ εἰς τὸ γραφεῖόν αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασσόπουλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 26.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκόπητ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διεύθυνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρις ὅτου συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων. Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ μεθ' ἐκάστου «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διευθύνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἐκαστον δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως μὲ ἓνα 10λεπτον ἀσφράγιτον γραμματόσημον.

**ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 18**

Οἱ συνδρομηταί τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ συνδρομηταί τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρά μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα. Ἐξαίρετονται οἱ γινόμενοι συνδρομηταί κατόπιν βραβεύσεως, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφωθῶν μὲ πάντας τοὺς ἀνωτέρω ὁρους.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐκαστος συνδρομητῆς ἡ ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἐπιθυμῶν νὰ μεταχειρίζεται εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν συνεργασίαν, ψευδώνυμον δέον νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὸ ἀποστέλλον συγχρόνως καὶ μίαν δραχμὴν ὡς δικαίωμα ἐγκρίσεως. Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐνεκρίθη τοῦ κ. Θεμου Στέφην.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Κων. Ἀντωνιάδην. — Τὰ δημοσιογραφικὰ τραπέζια. — Δημ. Παπανικολάου. — Alphonse Daudet. — Charles Montesquieu. — Π. Θεοφρονιάδην. — Πῶς ἐπενοήθη ὁ Καραγκιόζης. — Νικ. Τσακαλάκην. — Ἀνέκδοτα. — Τάκη. — Αὐτὸς καὶ ἄλλες. — Ὁ Σοφὸς (ποίημα) — Τὸ Πευκάκι. — Ἀγγελικῆς Βλασσόπουλου «Μουρουσιόματα» (ποίημα). — Π. Μαρκεῦον. — Στὸ πέραςμα τῆς Χωριατοπούλας (ποίημα) Κ. Μανδραπήλια Ἀνέκδοτα. Πάντα τὰ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας σταλέντα αἰνίγματα ἐνεκρίθησαν.

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Β' ΣΕΙΡΑ

Αριθ. 8.

Λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπροσέχους Τρίτης 30 Αὐγούστου, συνοδευόμεναι ὑπ' ἐνὸς 10λεπτοῦ γραμματισμοῦ καὶ τοῦ σχετικ. δελτίου.

Ἄ βραβεῖα ὠρίσθησαν 3 διὰ κλήρου. Ὁ πρώτος ἐξαχθησόμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν τετραδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἐγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Ποῦ εἶναι ὁ ψαράς;

**ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Β' ΣΕΙΡΑ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916**

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΙΕ' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ
Β' Σειρά — Αρ. 4.

Ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν φαίνεται, ἐάν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὅστε ἡ κορυφὴ αὐτῆς νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλὴ τῆς σχηματίζεται ἄνωθεν τοῦ καθίσματος καὶ ὁ κορμὸς τῆς μεταξὺ τῶν κορμῶν τῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ δένδρων.

Τὴν λύσιν ταύτην, ὀρθὴν, ἀπέστειλον οἱ ἑξῆς:

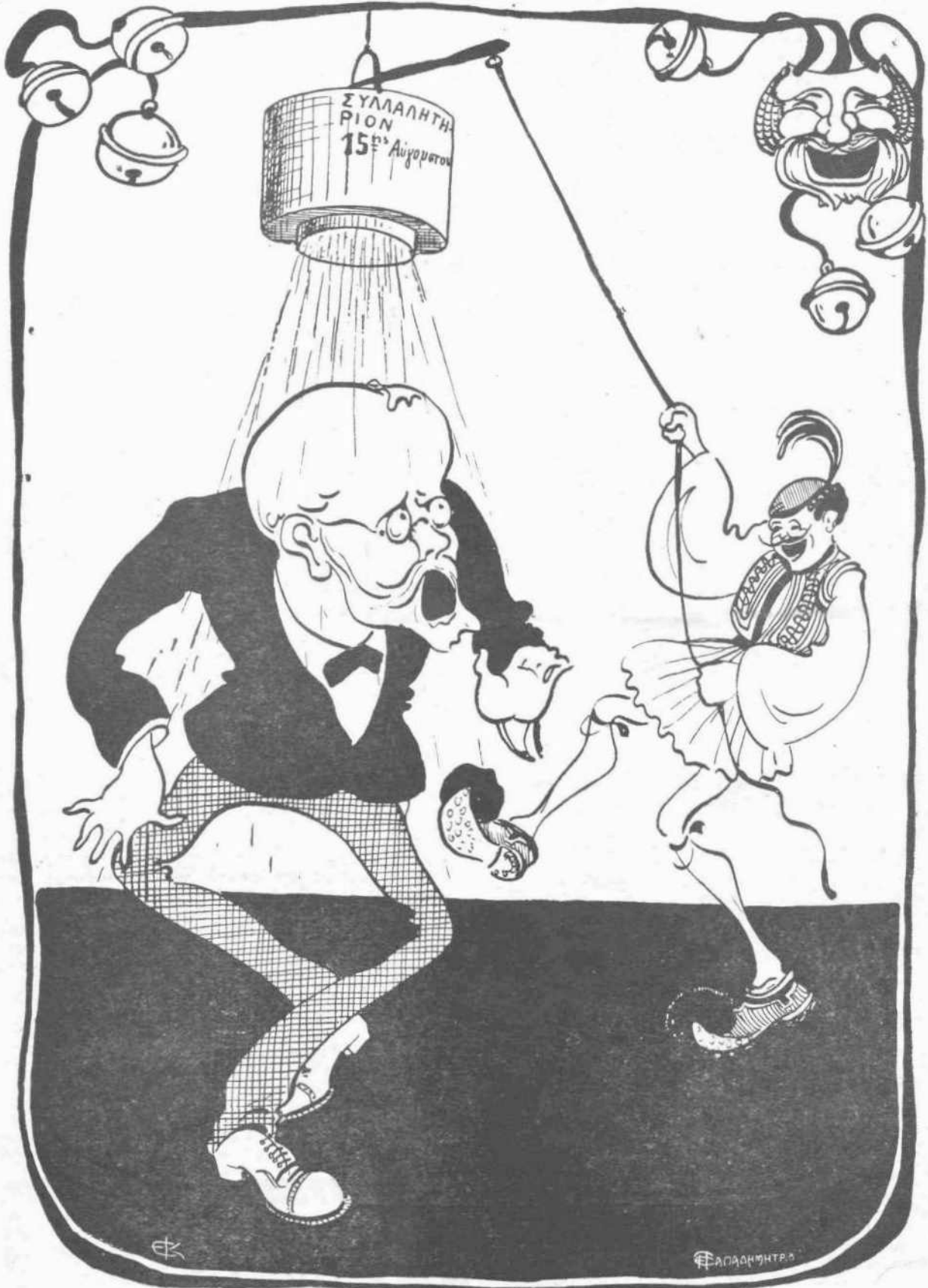
- Κίμων Γαβριλάκης, Β. Ζαχαράκης, Ι. Ζώγκας, Σ. Φραγκίδης, Σ. Γκιώνης, Α. Σαραβῆς, Σόλων Βλασιός, Θεοφ. Τζήμας, Πέτρος Τυπάλλος, Π. Θεοφρονιάδης, Γ. Κοῦρτης, Κ. Κίννας, Ι. Πουλημένος, Π. Μανούσος, Σ. Βελιανίτης, Ἀρ. Μπουνοῦδης, Βασίλ. Βουλευτῆς, Σπυρ. Παχῆς, Ἀθηνά Νικολάρα, Θ. Ζαργάνης, Ιωάν. Εὐργένης, Στρατῆς Ἀγαθοπολίτης, Π. Παναγιώτου, Κ. Μανδραπήλιας, Α. Κιάππε, Ἀθ. Δοῦρος, Ν. Μαυρογεώργης, Γεώρ. Ζαγανιάς, Ἰ. Ζαγανιάρης, Κ. Σταυρίδης, Ὁδ. Κτενάς, Ἄεων. Οἰκονομίδης, Χρ. Κακαϊδῆς, Γ. Σολωμὸς, Κ. Λάββας, Γ. Πλατανιώτης, Μιχ. Φόρτης, Ἀδριάνα Δελατόρα, Θ. Παπαδόπουλος, Γεώρ. Κατινιώτης, Ι. Φραντζεδάκης, Ὁδ. Καλλίνικος, Δημ. Χριστοδουλόπουλος, Ἀθ. Παπαμήτσος, Δημ. Κονδύλης, Γ. Ἀνδρικόπουλος, Κατινίτσα Καρδιασμένου, Γεώρ. Λούμπας, Κ. Πέππος, Π. Ρεμποῦζ, Ν. Παπαφράγκος, Δημ. Ξένος, Σὸλ. Κοέν, Ἀδ. Μενεγάκης, Α. Σπαγαδῶρος, Γ. Γρέκοβιτς, Μ. Βυθινός, Α. Κалаίς, Μ. Σαρίμβης, Β. Χαράλάμπος, Κ. Μαλικούτης.

Γενομένης κληρώσεως, μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἐκεῖριον:

- 1. Γεώργιος Λούμπας ἐκ Λαμίας, μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν τετραδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. — 2. Μ. Φόρτης ἐκ Ζακύνθου, μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἐγκυκλοπαιδικῶν ἡμερολόγιον Βρετοῦ. — 3. Γ. Κοῦρτης ἐκ Σέρου, μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν ἐγκυκλοπαιδικῶν ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Τὰ Ὄφθαλμικὰ νοσήματα
θεραπεύονται ἐν τῇ νείᾳ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαραμῆ
Τ. ὀφθηγοῦ Ὄφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.
Ἀθήναι 27 ὁδὸς Μενάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Μία ψυχρολουσία που δέν την έπερίμενε.